

บทที่ 3

เทคโนโลยีกับมนุษย์และสังคม

เทคโนโลยีในบันเทิงคดีแนววิทยาศาสตร์กลุ่มไซเบอร์พังก็มีความใกล้ชิดกับมนุษย์มากกว่าในยุคก่อนหน้า ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเอื้ออำนวยให้เกิดการก่อสร้างสิ่งก่อสร้างขนาดใหญ่เปลี่ยนแปลงพื้นที่สังคมรวมถึงวิถีชีวิตของมนุษย์และสร้างพื้นที่ใหม่สำหรับการแสดงออก ส่วนในระดับปัจเจกเทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงร่างกายมนุษย์โดยใช้เครื่องจักรเป็นส่วนต่อเสริมเพิ่มความสามารถให้ร่างกาย แต่ก็สร้างความผิดปกติให้แก่ร่างกายมนุษย์และความขัดแย้งในครอบครัว นอกจากนี้กลุ่มธุรกิจระหว่างชาติขนาดใหญ่ที่มีอำนาจเหนือรัฐยังใช้เทคโนโลยีในการควบคุมดูแลลูกจ้างเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อกิจการ

3.1 เทคโนโลยีกับการเปลี่ยนแปลงสภาพพื้นที่

3.1.1 มหานครและพื้นที่ชนบท

ในบันเทิงคดีแนววิทยาศาสตร์ของกิบสันสภาพแวดล้อมได้ถูกดัดแปลงโดยเทคโนโลยีที่ก้าวหน้า มหานครในอนาคตที่ปรากฏในผลงานของกิบสันจึงมีการดัดแปลงภูมิประเทศและภูมิอากาศจนเกิดสภาพแวดล้อมแบบใหม่ ทว่ากลับมีผลข้างเคียงจากการดัดแปลงพื้นที่อันเหนือความคาดหมาย นอกไปจากนั้นมหานครกลับไม่ได้เป็นพื้นที่ที่มีการจัดการให้มีระเบียบ ทว่ามีลักษณะของแหล่งเสื่อมโทรมไม่น่าอยู่อาศัยตัวอย่างเช่น สปรอว์ล (Sprawl) มหานครใหญ่ในสหรัฐอเมริกามีอาณาเขตคาบเกี่ยวอย่างน้อย 9 มลรัฐจากนครบอสตัน มลรัฐแมสซาชูเซตส์ ถึงนครแอทแลนตา มลรัฐจอร์เจีย ใน*เคาท์ ซีโร*

High overhead, in the reflected glare of arc lamps, one of the unfinished Fuller domes shut out two thirds of the salmon-pink evening sky, its ragged edge like broken gray honeycomb. The Sprawl's patchwork of domes tended to generate inadvertent microclimates; there were areas of a few city blocks where a fine drizzle of condensation fell continually from the soot-stained geodesics, and sections of high dome famous for displays of static-discharge, a peculiarly urban variety of lightning. There was a stiff wind blowing, as Bobby followed Lucas down the street, a warm, gritty breeze that probably had something to do with pressure shifts in the Sprawl-long subway system.

(Gibson, 1987: 114-5)

ภาพของโดมแบบฟูลเลอร์¹ที่สร้างไม่เสร็จบดบังท้องฟ้าไปสองในสามส่วนในบทบรรยาย เป็นตัวอย่างของความพยายามคิดแปลงพื้นที่โดยการปลูกสิ่งก่อสร้างขนาดใหญ่ปิดกั้นคลุมอาณาเขตเพื่อควบคุมจัดการธรรมชาติ ทว่าโดมกลับทำให้เกิดสภาพอากาศแบบใหม่อันเหนือความคาดหมายขึ้น การก่อสร้างหลังคาป้องกันเม็ดฝนจากภายนอกกลับทำให้เกิดการสะสมของความชื้นจนเกิดละอองฝนตกต่อเนื่องขึ้นในพื้นที่ส่วนหนึ่งของเมือง นอกไปจากนั้นยังเกิดสายฟ้าจากการคายประจุไฟฟ้าที่สะสมอยู่บริเวณหลังคาโดม ความล้มเหลวของการก่อสร้างยังถูกเน้นย้ำผ่านการบรรยายขอบโดมว่าแตกหักไม่เรียบร้อย ส่วนโค้งของโดมเต็มไปด้วยคราบสนิม ความดันอากาศเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหันเนื่องจากผลกระทบจากการก่อสร้างระบบขนส่งมวลชนใต้ดิน ความพยายามควบคุมธรรมชาติของมนุษย์จึงนำไปสู่การเกิดปรากฏการณ์ใหม่อันควบคุมไม่ได้ แสดงถึงขีดจำกัดของการใช้งานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในการคาดการณ์และเปลี่ยนแปลงธรรมชาติ

โดมในสปอรวอลล์เป็นตัวอย่างสิ่งก่อสร้างที่มีชื่อเรียกทางสถาปัตยกรรมศาสตร์ว่าอาร์โคโลยี (arcology) ปรากฏแพร่หลายในบันเทิงคดีและภาพยนตร์แนววิทยาศาสตร์ ในชุดสามเรื่องสปอรวอลล์ อาร์โคโลยีปรากฏทั้งในเมืองและนอกเมือง เช่นในพื้นที่อุตสาหกรรมของเอกชน อาร์โคโลยีเกิดจากการสนธิกันของคำว่าสถาปัตยกรรม (architecture) กับคำวานิเวศวิทยา (ecology) จอห์น เอ็ม. เลวี (John M. Levy) อธิบายประวัติและความหมายของคำไว้ดังนี้

Drawings and models by Paolo Soleri depict a megastructures with height as great as the tallest skyscrapers but covering as much as several hundred acres of ground. The structures contain both housing and employment for a population of 100,000 or more. Soleri has labeled this general set of studies "arcology." Like ecology, which is the study of animals in their natural homes, arcology is the study of how best to build an urban structures to accommodate homes, manufacturing, and public facilities in a fashion compatible with nature. In addition to suggesting new ways of organizing living space, Soleri's proposals

¹ Fuller dome ในบทบรรยายมิได้หมายถึงชื่อของโดม แต่น่าจะเป็นการเรียกรูปแบบของโดมที่ถูกออกแบบโดย ริชาร์ด บัคมินสเตอร์ ฟูลเลอร์ (Richard Buckminster Fuller) (1895-1983) สถาปนิกและนักประดิษฐ์ชาวอเมริกัน มีแนวคิดการสร้างโดมขนาดใหญ่จากการประกอบขึ้นของรูปทรงสามเหลี่ยมจำนวนมาก โดมที่ก่อสร้างตามแนวคิดของเขามีมากกว่าหนึ่งแสนแห่งทั่วโลก ตัวอย่างโดมขนาดใหญ่เช่น เอปคอต (Epcot) ในดิสนีย์เวิลด์ ฟลอริดา สิ่งของในชีวิตประจำวันที่การออกแบบได้รับอิทธิพลจากแนวคิดของฟูลเลอร์ เช่น ลูกฟุตบอลที่ประกอบขึ้นจากหนังรูปห้าเหลี่ยมสีดำ 12 ชิ้น และหนังรูปหกเหลี่ยมสีขาว 20 ชิ้น มีชื่อเรียกว่าบัคมินสเตอร์ บอล (รูปภาพโดมจากหลายสถานที่และข้อมูลเพิ่มเติมดูได้ในภาคผนวก ค และในเว็บไซต์ของสถาบันบัคมินสเตอร์ ฟูลเลอร์ แหล่งที่มา: <http://www.bfi.org>)

contain predictions of completely automated manufacturing facilities that might be placed underground.

(Levy, 1997: 164)

เปาโล โซเลรี (Paolo Soleri) สถาปนิกด้านวางผังเมืองชาวอิตาลี เป็นผู้ริเริ่มความคิดเกี่ยวกับอาร์โคโลยี การก่อสร้างอาร์โคโลยีจะผนวกภาคอุตสาหกรรม พื้นที่อยู่อาศัย และพื้นที่สาธารณะ ไว้ในโครงสร้างขนาดใหญ่ที่มีการออกแบบและจัดการอย่างมีระบบ² หากอนุมานจากการใช้คำว่านิเวศวิทยาเป็นส่วนประกอบ อาร์โคโลยีน่าจะเป็นพื้นที่ของการใช้ชีวิตร่วมกันระหว่างสมาชิกภายในสังคมกับสิ่งก่อสร้างและสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ทว่าอาร์โคโลยีในจินตนาการของกิบสันกลับเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของผู้อยู่อาศัยจนราวกับมนุษย์ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่ และธรรมชาติถูกเปลี่ยนแปลงจนเกิดปรากฏการณ์แบบใหม่ เช่น ในบทบรรยายฉากที่ตัวละครชื่อ เทอร์เนอร์ผู้เชี่ยวชาญด้านการรักษาความปลอดภัยและแองเจลา มิทเชลล์ นักแสดงสติมผู้โด่งดัง เดินเท้าจากซานเมืองวอชิงตันเข้าสู่พื้นที่จอร์จทาวน์โคมในเคาท์ซีโร

Condensation dripped steadily from the old Georgetown dome, [...] as Turner and Angela Mitchell made their way along the broken sidewalks to Dupont Circle and the station. There were drums in the circle, and someone had lit a trash fire in the giant's marble goblet at the center. Silent figures sat beside spread blankets as they passed, the blankets arrayed with surreal assortments of merchandise: the damp-swollen cardboard covers of black plastic audio disks beside battered prosthetic limbs trailing crude nervejacks, a dusty glass fishbowl filled with oblong steel dog tags, rubber-banded stacks of faded postcards, cheap Indo trodes still sealed in wholesaler's plastic, mismatched ceramic salt-and-pepper sets, a golf club with a peeling leather grip, Swiss army knives with missing blades, a dented tin wastebasket lithographed with the face of a president whose name Turner could almost remember (Carter? Grosvenor?), fuzzy hologram of the Monument...

(Gibson, 1987: 201)

² ในปี ค.ศ. 1970 มีการก่อสร้างอาร์โคโลยีชื่อ "อาร์โคแซนติ" (Arcosanti) ในมลรัฐอริโซนา สหรัฐอเมริกา โดยการริเริ่มของโซเลรี เพื่อรองรับการอยู่อาศัยของประชากร 5,000 คน ทว่าเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงด้านการออกแบบหลายครั้งและขนาดอันใหญ่โตของโครงการทำให้ขณะนี้ (ค.ศ. 2007) มีความคืบหน้าน้อยและผู้อยู่อาศัยส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาด้านสถาปัตยกรรมศาสตร์ อย่างไรก็ตามอาร์โคแซนติมีนักท่องเที่ยวเข้าชมประมาณ 50,000 คนต่อปี (แหล่งข้อมูลจากเว็บไซต์ของโครงการ www.arcosanti.org) ภาพอาร์โคโลยีจากการออกแบบของโซเลรีได้ในภาคผนวก ก

ความเสื่อมโทรมของสิ่งก่อสร้างและสภาพความเป็นอยู่สะท้อนถึงการใช้งานเทคโนโลยีที่สร้างความเสื่อมสลายและก่อให้เกิดผลอันคาดไม่ถึง โคมที่ปกป้องแดดและฝนจากภายนอกกลับปิดกั้นการถ่ายเทอากาศทำให้เกิดหยดน้ำจากการสะสมของความชื้นขึ้นภายใน ทางเท้าแตกหักและถูกใช้เป็นสถานที่วางขายสินค้าที่มีลักษณะไม่ตรงกับการใช้งาน เช่น กระจาดห่อหุ้มแผ่นบันทึกเสียงขึ้นและแผงงาไม่อาจจะทำหน้าที่ในการปกป้องและโฆษณาชวนเชื่อสินค้าที่บรรจุ โหลแก้วใส่ปลาถูกปกคลุมด้วยฝุ่นและถูกใช้ใส่ป้ายชื่อสุนัข ไม่ได้อยู่ในสภาพปกติที่ควรจะมีแวววาวและใช้เลี้ยงปลาสวยงาม แผ่นโปสการ์ดที่สีซีดจาง ไม้กอล์ฟที่ค้ำจับหลุดล่อนไม่เอื้ออำนวยต่อการใช้งานเต็มประสิทธิภาพ แม้กระทั่งมีคอกแบบกองทัพสวิสฯ ส่วนที่สำคัญที่สุดคือใบมีดกลับสูญหายไปนอกไปจากนั้นถึงขณะนี้ยังถูกพิมพ์ใบหน้าของอดีตประธานาธิบดี การใช้งานสิ่งของผิดหน้าที่จึงแสดงอยู่ในหลายระดับตั้งแต่การสร้างอาร์โกลอจีไปจนถึงสิ่งของที่วางขาย

เทอร์เนอร์ไม่สามารถจำชื่อของอดีตประธานาธิบดีได้ อาจเชื่อมโยงถึงสภาพของโลกในงานกลุ่มไซเบอร์ฟังก์ที่เอกชนในรูปแบบกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่มีอำนาจเหนือรัฐ เมื่อพิจารณาร่วมกับสภาพการอยู่อาศัยในเมืองที่มีการตีกลองในวงเวียนและการจุดไฟในถังขยะไม่แตกต่างจากการใช้ชีวิตในแหล่งเสื่อมโทรมแสดงถึงการไม่เอาใจใส่ดูแลของผู้ปกครอง การว่างงานของประชากรในเมืองอาจเกิดจากการดำเนินธุรกิจของกลุ่มบริษัทขนาดใหญ่ที่อาศัยเทคโนโลยีในการผลิตเพื่อลดการพึ่งพาแรงงานมนุษย์ โรเจอร์ เบอร์โรวส์อภิปรายถึงการบุกรุกของกลุ่มเงินทุนมายังสังคมโดยพิจารณาจากพื้นที่ศูนย์กลางเมือง “[I]t is a city centre which is increasingly privatized as capital encroaches ever more deeply into what was previously public space.” (Burrows, 1997: 41) เงินทุนและอาจรวมไปถึงระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมเปลี่ยนแปลงและลดทอนพื้นที่สาธารณะลงโดยเปลี่ยนเป็นพื้นที่ของกิจการธุรกิจ สะท้อนให้เห็นถึงการเสื่อมสลายของอำนาจรัฐที่เคยเป็นผู้ควบคุมจัดสรรพื้นที่ การเปลี่ยนแปลงการเป็นเจ้าของพื้นที่อาจทำให้เกิดการละเลยผลประโยชน์ส่วนรวม การประกอบธุรกิจในอนาคตที่อาศัยเทคโนโลยีลดบทบาทหน้าที่ของมนุษย์ยังแสดงออกผ่านสภาพพื้นที่ย่านเมดิสันที่ถูกปรับเปลี่ยนเป็นพื้นที่อยู่อาศัย

He [Turner] didn't know the place. He tried to remember that stretch of Madison. Residential, mostly. Uncounted living spaces carved out of the shells of commercial buildings that dated from a day when commerce had required clerical workers to be present physically at a central location. Some of the buildings were tall enough to penetrate a dome...

(Gibson, 1987: 204)

พื้นที่เมดิกันที่เคยถูกใช้เป็นที่ธุรกิจ แต่เมื่อเทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทในการทำธุรกรรม จึงไม่จำเป็นจะต้องใช้แรงงานที่เป็นมนุษย์ในการทำหน้าที่อีกต่อไป อาจอนุมานต่อว่าการขยายตัวของไซเบอร์สเปซลดความต้องการพื้นที่สำนักงานลง ย่านธุรกิจจึงถูกแปลงไปเป็นพื้นที่อยู่อาศัย การผสมผสานของสถาปัตยกรรมเพื่อการอยู่อาศัยและเพื่อธุรกิจยังแสดงออกมาในรูปแบบของความขัดแย้งกัน อาคารบางอาคารสูงจนทะลุขึ้นไปเหนือหลังคาโดมที่สร้างขึ้นเพื่อปกคลุม นอกจากความขัดแย้งทางสถาปัตยกรรมแล้ว ยังมีความขัดแย้งของมนุษย์กับเมือง เช่นกลุ่มคนไร้หลักแหล่ง ด้านหน้าร้านค้าขนาดใหญ่ระหว่างการเดินทางของเทอร์เนอร์และแอนเจลา

There were bag people huddled on either side of HYPERMART's entranceway, prone hummocks of rag gone the exact shade of the sidewalk; they looked to Turner as though they were being slowly extruded from the dark concrete, to become mobile extensions of the city.

(Gibson, 1987: 205)

ทางเข้าของร้านค้าทันสมัยกลับเป็นที่อยู่ของคนจร ผ่าสกรปรกใช้ปูบนทางเท้ามีสีเขียวกัน กับพื้น เส้นแบ่งระหว่างผู้อยู่อาศัยกับสถานที่ซึ่งไม่ได้ชัดเจนอีกต่อไป หากแต่พว่าเลือนจนราวกับ มนุษย์เป็นส่วนที่ค่อยๆ ออกขึ้นมาจากพื้นคอนกรีตและกลายเป็นเพียงส่วนประกอบส่วนหนึ่งของ เมือง เมืองในอนาคตจึงอาจไม่ได้ถูกสร้างเพื่อมนุษย์อยู่อาศัย แต่มนุษย์เป็นเพียงส่วนประกอบที่ไม่ สำคัญและถูกคุกคามจากอำนาจทางการเงินที่ควบคุมเมือง ไม่ใช่แต่เพียงตัวมนุษย์เท่านั้นที่ถูกละเลย จากการพัฒนาแต่อาจจะรวมไปถึงสิ่งมีชีวิตประเภทอื่นเช่นการพรรณนา ในที่ ซิติ ในญี่ปุ่นใน บทแรกของนิว โรแมนเซอร์

Now he [Case] slept in the cheapest coffins, the ones nearest the port, beneath the quartz-halogen floods that lit the docks all night like vast stages; where you couldn't see the lights of Tokyo for the glare of the television sky, not even the towering hologram logo of the Fuji Electric Company, and Tokyo Bay was a black expanse where gulls wheeled above drifting shoals of white styrofoam. Behind the port lay the city, factory domes dominated by the vast cubes of corporate arcologies. Port and city were divided by a narrow borderland of older streets, an area with no official name. Night City, with Ninsei its heart. By day, the bars down Ninsei were shuttered and featureless, the neon dead, the hologram inert, waiting, under the poisoned silver sky.

(Gibson, 1984: 6-7)

เคสไม่ได้พักผ่อนในที่พักแบบเดิม เช่นบ้านหรือแฟลต แต่นอนหลับในโรงแรมที่มีห้อง เป็นแคปซูลขนาดเล็กเท่าโลงศพ ตั้งอยู่ในชอกอันแวดล้อมด้วยท่าเรือที่มีแสงสว่างจ้าไม่นำใช้

พัก่อน บนท้องฟ้ามีฮอโลแกรม (ภาพสามมิติ) โฆษณาสินค้า แม้กระทั่งอ่าวโตเกียวก็ไม่ได้มีฝูงปลาแหวกว่าย แต่กลับเต็มไปด้วยโคมที่ลอยฟ่องอยู่บนผิวน้ำค้ามีคเป็นกลุ่ม พื้นที่ต่อเนื่องจากท่าเรือเป็นเมืองที่โคมอุตสาหกรรมตั้งอยู่ร่วมกับคลองทรงสี่เหลี่ยมอันเป็นอาร์โคโลยีของบริษัทขนาดใหญ่ สภาพของเมืองจึงไม่เอื้ออำนวยให้เป็นอยู่อาศัยของสิ่งมีชีวิต แต่สิ่งมีชีวิตต้องแสวงหาที่ว่างระหว่างสิ่งก่อสร้างเพื่อดำรงชีวิต นอกจากนั้นการไม่มีชื่ออย่างเป็นทางการของพื้นที่ระหว่างท่าเรือและเมือง “Port and city were divided by a narrow borderland of older streets, an area with no official name.” เน้นย้ำสถานะของบริษัทเอกชนเหนือประชาชน กล่าวคือบริเวณที่มีชื่ออย่างเป็นทางการคือพื้นที่ของเอกชนเช่นท่าเรือและเมือง ทว่าพื้นที่อยู่อาศัยที่แม้ว่าจะเป็ย่านถนนเก่ากลับไม่มีชื่อที่ใช้เรียกโดยทางการ

เมืองที่มีสภาพกร้างในยามกลางวันกลับมีชีวิตชีวาในยามค่ำคืนด้วยแสงไฟจากอุตสาหกรรมยังแสดงถึงมนุษย์ที่ถูกกีดกันออกจากพื้นที่เมืองในเวลาราชการอันควรเป็นเวลาทำงาน การล่องล้าโดยเทคโนโลยีมีทั้งบนฟ้าเช่นการฉายภาพ โฆษณาสามมิติในเวลากลางคืนและภายใต้พื้นดิน เช่นบรรยากาศในทางระบายน้ำใต้ดินของสปอรวัลที่เป็นที่อยู่ของตัวละครฟินน์ ผู้เชี่ยวชาญเทคโนโลยีและรับจัดหาเทคโนโลยีต้องห้ามในนิว โรแมนเซอร์

A thin black child with wooden beads and antique resistors woven tightly into her hair opened the Finn's door and led them along the tunnel of refuse. Case felt the stuff had grown somehow during their absence. Or else it seemed that it was changing subtly, cooking itself down under the pressure of time, silent invisible flakes settling to form a mulch, a crystalline essence of discarded technology, flowering secretly in the Sprawl's waste places.

(Gibson, 1984: 72)

สภาพท่อระบายน้ำของสปอรวัลไม่ได้มีน้ำเสีย แต่เต็มไปด้วยขยะเทคโนโลยีที่มากองอยู่ร่วมกัน มนุษย์ใช้เทคโนโลยีล้ำสมัยมาร่วมในการดำรงชีวิตและประดับร่างกาย เช่นเด็กที่มาเปิดประตูให้เคสใช้ตัวต้านทาน (resistor) ส่วนประกอบในวงจรอิเล็กทรอนิกส์แบบโบราณมาร้อยผมร่วมไปกับลูกปัดไม้³ กองขยะที่ขยายขนาดขึ้นตลอดเวลาอาจเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมบริโภคนิยมที่กระตุ้นให้เกิดการแสวงหาสินค้าใหม่ ทำให้ขยะของเก่าเพิ่มจำนวน โดยไม่อาจควบคุมได้ ไม่เพียงเมืองเท่านั้น

³ เครื่องใช้ไฟฟ้าในอดีตใช้ตัวต้านทานเป็นส่วนประกอบหลักในวงจร จนกระทั่งมีการประดิษฐ์ไมโครชิป (microchip) สำเร็จทำให้เครื่องไฟฟ้ามีขนาดเล็กลงและมีประสิทธิภาพมากขึ้น นอกจากนั้นไมโครชิปยังเป็นส่วนประกอบสำคัญของคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล อุปกรณ์ที่มีการใช้งานแพร่หลายในเวลาใกล้เคียงกับกำเนิดบันทึกคิแผนววิทยาศาสตร์กลุ่มไซเบอร์พังก์ การใช้งานตัวต้านทานทางอิเล็กทรอนิกส์ที่ลดลงอาจเป็นเหตุให้ตัวต้านทานถูกใช้เป็ยเครื่องประดับในโลกไซเบอร์พังก์มิได้เป็นส่วนประกอบของเครื่องจักรอีกต่อไป

ที่ถูกเทคโนโลยีลบล้าง แต่พื้นที่ในชนบทห่างไกลก็ยังหลีกเลี่ยงไม่พ้นผลกระทบจากเทคโนโลยี ดังเช่น พื้นที่ที่กว้างชื่อ โซลิจูด (Solitude) ที่อยู่อาศัยของตัวละครสติก เฮนรีใน *โมนา ลิซา โอเวอร์ไดรฟ์*

Cherry stared out the window at the snow-streaked plain of the Solitude.

“How’d it get like this?” she asked.

[Slick Henry said] “Gentry says it was a landfill operation a hundred years ago. Then they laid down a lot of topsoil, but stuff wouldn’t grow. A lot of the fill was toxic. Rain washed the cover off. Guess they just gave up and started dumping more shit on it. Can’t drink the water out there; fulla PCBs and everything else.”

“What about those rabbits Bird-boy goes hunting for?”

“They’re west of here. You don’t see ’em on the Solitude. Not even rats. Anyway, you gotta test any meat you take around here.”

(Gibson, 1989: 155)

พื้นที่ที่มองด้วยตาเปล่าเห็นเพียงที่ราบว่างเปล่าถูกปกคลุมไปด้วยหิมะ แต่เนื่องจากเคยถูกใช้เป็นพื้นที่ทิ้งขยะเคมีมาก่อน แม้จะมีการนำดินมาถมเป็นหน้าดินใหม่แต่เมื่อฝนตกหน้าดินถูกชะล้างออกทำให้ต้นไม้และสัตว์ไม่อาจดำรงชีวิต นอกจากนั้นสารเคมีที่ตกค้างอยู่ในดินยังทำให้บริเวณน้ำบนผิวดินและน้ำบาดาลไม่ได้ สัตว์ป่าที่ถูกล่ามาจากพื้นที่ใกล้เคียงต้องถูกทดสอบตรวจหาสิ่งปนเปื้อน การรุกรานของเทคโนโลยีจึงมีทั้งมองเห็นและมองไม่เห็นไปยังทุกพื้นที่บนผิวโลก ผลของการใช้เทคโนโลยีที่ตกค้างเป็นเวลานานและยากจะขจัดได้ ย้อนกลับมาบรรจบกับการดำเนินชีวิตมนุษย์ หากพิจารณาถึงชื่อ โซลิจูดอันแปลว่าความโดดเดี่ยวของพื้นที่ ความโดดเดี่ยวอาจมิได้มีสาเหตุจากที่ตั้งอันห่างไกลจากสังคมมนุษย์เท่านั้น แต่ยังหมายรวมถึงมนุษย์ที่ต้องอาศัยอย่างโดดเดี่ยว ไกลจากสิ่งมีชีวิตประเภทอื่นทั้งพืชและสัตว์ เนื่องจากสภาพความเป็นพิษของพื้นที่อันมีสาเหตุจากการพัฒนาทางเทคโนโลยี

การถมหน้าดินใหม่เพื่อปรับปรุงคุณภาพดินเป็นตัวอย่างของการบูรณะสภาพพื้นที่อันเสียหายเนื่องจากการใช้งานเทคโนโลยีที่ไม่ประสบความสำเร็จ นอกจากนั้นยังอาจเป็นตัวอย่างของการพรางเทคโนโลยีที่บุกรุกพื้นที่อีกด้วย เทคโนโลยีที่ลบล้างล้างมาซึ่งธรรมชาติจึงอาจถูกปกปิดไว้เป็นอย่างดีจนการมองด้วยสายตาอาจไม่เพียงพอ เช่นลูกของเทอร์เนอร์กับเครื่องบินล่องหนในคอนจบของ *เคาท์ ซีโร*

The clearing was already a special place, because his [Turner’s son] mother had taken him there the year before and shown him a plane, a real plane, back in the trees. It was settling

slowly into the loam there, but you could sit in the cockpit and pretend to fly it. It was secret, his mother said, and he could only tell his father about it and nobody else. If you put your hand on the plane's plastic skin, the skin would eventually change color, leaving a handprint there, just the color of your palm.

(Gibson, 1987: 245)

เครื่องบินมีความสามารถในการแปลงพื้นผิวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมรอบข้าง โดยอาศัยการสร้างภาพให้เข้ากับบริเวณที่ตัวเองอยู่ แม้กระทั่งเมื่อมนุษย์นำมือไปสัมผัส พื้นผิวของเครื่องบินจะเปลี่ยนสีและจำลองรอยฝ่ามือขึ้น เทคโนโลยีมีความสามารถในการปรับตัวจนราวกับว่าเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติจนกระทั่งการมองไม่สามารถแยกแยะว่าเทคโนโลยีเป็นสิ่งแปลกปลอม เทคโนโลยีล่องล่ำพื้ที่บนผิวโลกในชุดสามเรื่องสปอว์ลจนอาจไม่มีความเหมาะสมกับการอยู่อาศัย

การบุกรุกของเทคโนโลยีเป็นประเด็นหลักหนึ่งของบันเทิงคดีแนววิทยาศาสตร์กลุ่มไซเบอร์พังก์ เป็นผลของการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่ทำให้บริษัทขนาดใหญ่แข็งแกร่งมีอำนาจควบคุมพื้นที่และลดทอนคุณภาพชีวิตของมนุษย์ ขณะที่เทคโนโลยีที่เกิดขึ้นจากพฤติกรรมบริโภคนิยมสร้างผลเสียให้กับสภาพแวดล้อมมากกว่าขณะชีวภาพในอดีต เนื่องจากขณะเทคโนโลยีย่อยสลายยากและทำให้เกิดมลพิษในสิ่งแวดล้อม ขณะที่การย่อยสลายขณะชีวภาพส่งผลดีมากกว่าเนื่องจากผลลัพธ์ที่ได้คืออินทรีย์สารที่ทำให้ห่วงโซ่อาหารหมุนเวียนต่อไป การบุกรุกของเทคโนโลยีมิได้จำกัดอยู่เพียงบนผิวโลกแต่ยังล่องไปถึงวงโคจรรอบโลก

3.1.2 นิคมอวกาศ

นิคมอวกาศเป็นเมืองใหม่ในอวกาศที่ใช้เทคโนโลยีสร้างพื้นที่และกำหนดสภาพแวดล้อมของตนเองเพื่อเป็นอิสระจากการควบคุมและการปกครองของรัฐเนื่องจากลอยอยู่ในวงโคจรและเป็นพื้นที่ของเอกชน หากเปรียบเทียบกับสถานีอวกาศนานาชาติในปัจจุบันที่เป็นความร่วมมือกันระหว่างรัฐ⁴ ทำให้เห็นถึงสภาพโลกอนาคตในงานกลุ่มไซเบอร์พังก์ที่กลุ่มธุรกิจเอกชนขนาดใหญ่มีอำนาจครอบคลุมแทบทุกพื้นที่ นิคมอวกาศเป็นพื้นที่อันเต็มไปด้วยความขัดแย้งและกิจกรรมอันยากจะกระทำบนโลก ตัวอย่างเช่นนิคมอวกาศชื่อฟรีไซด์ในชุดสามเรื่องสปอว์ล

⁴ สถานีอวกาศนานาชาติ (International Space Station) ในปัจจุบันเป็นการร่วมมือกันของรัฐบาล 15 ประเทศ ประกอบด้วย สหรัฐอเมริกา แคนาดา ญี่ปุ่น รัสเซีย เบลเยียม เดนมาร์ก ฝรั่งเศส เยอรมัน อิตาลี เนเธอร์แลนด์ นอร์เวย์ สเปน สวีเดน สวิสเซอร์แลนด์ และสหราชอาณาจักร

Freeside. Freeside is many things, not all of them evident to the tourists who shuttle up and down the well. Freeside is brothel and banking nexus, pleasure dome and free port, border town and spa. Freeside is Las Vegas and the hanging gardens of Babylon, an orbital Geneva and home to a family inbred and most carefully refined, the industrial clan of Tessier and Ashpool.

(Gibson, 1984: 101)

คำนิยามของฟรีไซด์แสดงให้เห็นถึงการผสมผสานและความขัดแย้งของการใช้พื้นที่ เพราะในขณะที่ฟรีไซด์เป็นศูนย์กลางของการธนาคารและสปา แต่ยังเป็นแหล่งค้าประเวณีและเมืองชายแดนอีกเช่นเดียวกัน ฟรีไซด์ถูกใช้ประโยชน์โดยผสมคุณสมบัติของเมืองต่างๆ เช่น ลาส เวกัส เจนีวา และแม้กระทั่งพื้นที่ในจินตนาการเช่นสวนลอยกรุงบาบิโลน⁵ ประชากรส่วนใหญ่ในฟรีไซด์เป็นนักท่องเที่ยว แต่ก็ยังมีตระกูลที่ตั้งรกรากอยู่ในฟรีไซด์คือตระกูลเทสเซียร์และแอสพูล ที่ปิดกั้นตัวเองจากโลกภายนอก สืบทอดวงศ์วานด้วยการโคลนนิ่ง แน่แน่นอนว่าไม่มีที่ใดเหมาะสมกับการปิดกั้นโลกภายนอกมากไปกว่าออกไปนอกโลก อาจกล่าวได้ว่าฟรีไซด์เป็นพื้นที่สำหรับใช้เทคโนโลยี กระทำสิ่งที่ไม่อาจกระทำได้บนโลก กิจกรรมของตระกูลเทสเซียร์-แอสพูลในฟรีไซด์ถูกพินันท์ อธิบายให้เคลสและมอลลิฟิง

“Freeside,” the Finn said. “The spindle. Turns out they own damn near the whole thing. The interesting stuff was the picture we got when the cowboy ran a regular go-to on the news morgues and compiled a precis. Family organization. Corporate structure. Supposedly you can buy into an S.A., but there hasn’t been a share of Tessier-Ashpool traded on the open market in over a hundred years. On any market, as far as I know. You’re looking at a very quiet, very eccentric first-generation high-orbit family, run like a corporation. Big money, very shy of media. Lot of cloning. Orbital law’s a lot softer on genetic engineering, right? And it’s hard to keep track of which generation, or combination of generations, is running the show at a given time.”

“How’s that?” Molly asked.

“Got their own cryogenic setup. Even under orbital law, you’re legally dead for the duration of a freeze. Looks like they trade off, though nobody’s seen the founding father in about thirty years. Founding momma, she died in some lab accident....”

(Gibson, 1984: 75-6)

⁵ แม้ว่าสวนลอยกรุงบาบิโลนจะเป็นหนึ่งในเจ็ดสิ่งมหัศจรรย์ของโลกยุคโบราณแสดงถึงความเป็นไปได้ในการมีอยู่จริง ทว่าการล่มสลายของสวนเกิดขึ้นเป็นเวลานาน มนุษย์ในยุคปัจจุบันรับรู้ถึงการดำรงอยู่ของสวนผ่านเรื่องเล่าและตำนาน ดังนั้นในที่นี้จึงเรียกคุณสมบัติของสวนลอยว่าเกิดขึ้นจากจินตนาการของมนุษย์

เทคโนโลยีเอื้ออำนวยให้ตระกูลเทสเชียร์-แอสพูลปิดกั้นตัวเอง โดยสร้างพื้นที่ใหม่สำหรับอยู่อาศัยเพื่อลดการรบกวนจากโลกภายนอกและกฎหมายที่แตกต่างยังเปิดโอกาสให้ใช้วิถีโคลนนิ่งสำหรับการสืบพันธุ์ภายในวงศ์ตระกูล ไม่ใส่ใจต่อความจำเป็นทางพันธุกรรมที่จะต้องใช้คนภายนอกร่วมในการสืบทอดเผ่าพันธุ์ เป็นพฤติกรรมที่อาจเป็นประโยชน์กับความมั่งคั่งของตระกูล เพราะอนุมานได้ว่าไม่จำเป็นต้องเสียภาษีให้ดินแดนใดและทรัพย์สินยังไม่กระจายออกไปยังบุคคลภายนอกครอบครัว นอกจากนั้นการใช้วิธีแช่แข็งตนเองเพื่อทำให้ยากต่อการสืบหาว่าผู้ใดหรือคนรุ่นใครรับผิดชอบในการบริหารกิจการ ทำให้การที่จะติดต่อเจรจาซื้อขายหรือเข้าเป็นหุ้นส่วนแทบเป็นไปไม่ได้

อย่างไรก็ตามฟรีไซค์ไม่ได้เป็นเพียงสถานที่พักผ่อนอยู่อาศัยของบุคคลฐานะร่ำรวยเช่นผู้เดินทางไปเล่นการพนันหรือตระกูลเทสเชียร์-แอสพูลที่ตั้งรกรากอยู่เพียงกลุ่มเดียว แต่ยังมีคนสถานะอื่นอาศัยอยู่เช่นเดียวกัน นั่นคือกลุ่มคนงานก่อสร้างที่ไม่ยอมเดินทางกลับโลกหลังจากก่อสร้างเสร็จ แต่เลือกที่จะสร้างเมืองชื่อไซออนที่ด้านหนึ่งของฟรีไซค์ ทว่ายังมีความแตกต่างในการใช้ชีวิตระหว่างสองกลุ่ม

Zion had been founded by five workers who'd refused to return, who'd turned their backs on the well and started building. They'd suffered calcium loss and heart shrinkage before rotational gravity was established in the colony's central torus. Seen from the bubble of the taxi, Zion's makeshift hull reminded Case of patchwork tenements of Istanbul, the irregular, discolored plates laser-scrawled with Rastafarian symbols and the initials of welders.

(Gibson, 1984: 103)

เนื่องจากชาวไซออนเป็นคนที่เลือกจะอาศัยอยู่ในอวกาศต่อหลังจากที่งานก่อสร้างฟรีไซค์แล้วเสร็จ จึงสร้างเมืองของตนเองขึ้นมาโดยอาศัยวัสดุที่เหลือจากการก่อสร้างฟรีไซค์ พื้นที่ไซออนจึงเกิดจากการเชื่อมวัสดุชิ้นเล็กชิ้นน้อยเข้าด้วยกันต่างจากสภาพหุบเขาในพื้นที่ธุรกิจ การต้องอาศัยอยู่ในฟรีไซค์ระหว่างการก่อสร้างก่อนจะสร้างแรงดึงดูดขึ้นมา⁶ ทำให้ชาวไซออนต้องมีปัญหาหัวใจลิบเนื่องจากการใช้ชีวิตในสภาพไร้น้ำหนักเป็นเวลานาน นอกจากนั้นยังเกิดปัญหาการขาดแคลนเชิมนที่อาจเกิดจากการขาดสารอาหารที่มีราคาแพงเนื่องจากต้องส่งขึ้นมาจากพื้นโลก

⁶ เบนจามิน แฟร์ (Benjamin Fair) อภิปรายเปรียบเทียบถึงชื่อไซออนในคัมภีร์ไบเบิล ความเกี่ยวข้องกับกลุ่มเคลื่อนไหว Rastafari และในนิวโรแมนเซอร์ รวมไปถึงการเชื่อมโยงกับอุดมการณ์ทางการเมืองใน 'Stepping razor in orbit: postmodern identity and political alternatives in William Gibson's *Neuromancer*' (Fair, 2005).

⁷ วิธีการสร้างแรงดึงดูดภายในวัตถุในอวกาศคือให้วัตถุนั้นหมุนรอบตนเอง ในที่นี้อนุมานได้ว่าแรงดึงดูดบนฟรีไซค์ถูกสร้างเมื่อใกล้ก่อสร้างแล้วเสร็จ

ความแตกต่างทั้งด้านที่อยู่และสุขภาพของผู้อยู่อาศัยในฟรีไซด์ทั้งสองกลุ่มอาจกล่าวได้ว่าเกิดขึ้นจากความแตกต่างของการเข้าถึงเทคโนโลยีเนื่องจากปัจจัยทางเศรษฐกิจของทั้งสองกลุ่มต่างกัน

The two surviving Founders of Zion were old men, old with the accelerated aging that overtakes men who spend too many years outside the embrace of gravity. Their brown legs, brittle with calcium loss, looked fragile in the harsh glare of reflected sunlight. They floated in the center of a painted jungle of rainbow foliage, a lurid communal mural that completely covered the hull of the spherical chamber.

(Gibson, 1984: 109)

ความจำกัดของเทคโนโลยีนอกจากจะส่งผลกระทบต่อสุขภาพของผู้อยู่อาศัย ยังทำให้สภาพที่อยู่ของผู้ก่อตั้งไซออนมีภาพราวกับเป็นดินแดนสนธยา ที่พักของผู้ก่อตั้งไซออนราวกับเป็นความพยายามจำลองโลกและท้องฟ้าขึ้นมาใหม่ในอวกาศ แสดงให้เห็นผ่านการสร้างหลังคาห้องพักเป็นรูปทรงกลมเหมือนกับเป็นท้องฟ้าที่ปกคลุมอยู่แต่เป็นท้องฟ้าเทียมที่ถูกวาดให้เป็นป่าหลากสีและแสงที่ส่องสว่างก็เป็นเพียงแสงอาทิตย์ที่ถูกสะท้อนจนสว่างเกินไป ไซออนจึงอาจเป็นตัวอย่างของการจำลองธรรมชาติโดยมีข้อจำกัดของเทคโนโลยีและการเงิน ต่างจากการใช้งานเทคโนโลยีสร้างเวอร์ชวล รีลิตีของสวนกุเอลซ์ในเมทริกซ์โดยมหาเศรษฐีวีเรกที่ได้กล่าวไว้ในบทก่อนหน้า

แม้ว่าฟรีไซด์จะอยู่ในอวกาศและถูกโฆษณาว่าเป็นพื้นที่ใหม่อันทันสมัย แต่ก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงความเสื่อมโทรมได้ เมื่อเวลาผ่านไปในเคาท์ ซีโร ฟรีไซด์อยู่ในสภาพที่ถูกตัดแยกออกเป็นหลายส่วน ส่วนที่อยู่ของตระกูลเทสเซียร์ แอชพูล ถูกตัดออกและถูกลากไปยังอีกวงโคจรหนึ่ง ส่วนคอมพิวเตอร์เมนเฟรมหน่วยความจำหลักของบริษัทถูกลบข้อมูลออกและขายให้กับผู้รับซื้อของเก่า ทว่าคนพลัดถิ่นนำมาใช้ตั้งถิ่นฐานและทำธุรกิจ

“Where we’re going. It’s part of the old Tessier-Ashpool cores. Used to be the mainframes for their corporate memory...” [...]

“... they used to own alla Freeside. Build it, even. Then they went tits up and sold out. Had their family place cut off the spindle and towed to another orbit, but they had the cores wiped before they did that, and torched ‘em off and sold ‘em to a scrapper. [...] I never heard anybody was squatting there, but out here you live where you can...I guess that’s true for anybody. Like they say that Lady Jane, old Ashpool’s daughter, she’s still living in their old place, stone crazy...”

(Gibson, 1987: 192-3)

ความเสื่อมโทรมของฟรีไชด์แห่งหนึ่งอาจเกิดจากเทคโนโลยีที่ตกยุค และมีสถานที่ใหม่ ก่อสร้างขึ้นมาทดแทน แต่อีกแห่งหนึ่งอาจเป็นความเสื่อมโทรมที่เกิดขึ้นจากตัวมนุษย์เอง กล่าวคือ เลดีเจน หนึ่งในลูกสาวของผู้ก่อตั้งบริษัทเทสเซอร์-แอสซูล ที่เสียชีวิตและทำปิตุฆาตในตอนท้ายเรื่อง *นิวโรแมนเซอร์* หลังจากนั้นเธอจึงปิดกั้นตัวเองมากไปกว่าเดิม ไม่ใส่ใจต่อสิ่งแวดล้อมภายนอก จึงไม่มีผู้ดูแลฟรีไชด์ อย่างไรก็ตามหากพิจารณาว่าเลดีเจน เป็นผลผลิตจากการทำวิศวกรรมเพื่อ สืบพันธุ์ภายในวงศ์ตระกูล ผลข้างเคียงหนึ่งของการสืบพันธุ์แบบปิดคือจะได้ผลผลิตที่อ่อนแอและ ไม่สมบูรณ์ ดังนั้นอาการวิกลจริตของเลดีเจน จึงอาจเป็นตัวอย่างของการใช้เทคโนโลยีโดยละเลย ไม่คำนึงถึงผลกระทบของพ่อของเธอ จนในที่สุดส่งผลร้ายต่อตัวเอง ครอบครัว กิจการ หรือแม้แต่ ส่งผลทางอ้อมต่อพื้นที่ฟรีไชด์ในระดับที่คาดไม่ถึง

เทคโนโลยีในบันเทิงคดีแนววิทยาศาสตร์ของวิลเลียม กิบสัน มีบทบาทในการเปลี่ยนแปลง พื้นที่ ทำให้มนุษย์ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ต่างๆ ต้องปรับตัวและรับผลข้างเคียงที่เกิดจากสังคมและสภาพ เศรษฐกิจที่เปลี่ยนไป มนุษย์กลับต้องถูกกีดกันออกจากพื้นที่ โดยเฉพาะมนุษย์ที่ด้อยโอกาสในการ เข้าถึงเทคโนโลยีต้องรับผลกระทบทางสุขภาพเพิ่มขึ้น พื้นที่ใหม่จึงอาจเป็นตัวอย่างของการใช้งาน เทคโนโลยีที่ส่งผลกระทบต่อมนุษย์ในวงกว้าง ทว่ายังมีการใช้งานเทคโนโลยีอีกรูปแบบหนึ่งที่ เปลี่ยนแปลงมนุษย์ในระดับปัจเจก นั่นคือการผ่าตัดคัดแปลงร่างกายมนุษย์

3.2 มนุษย์ที่ถูกเทคโนโลยีเปลี่ยนแปลง

ใน *ชุดสามเรื่องสปอรวด์* การผ่าตัดคัดแปลงร่างกายถูกกระทำแพร่หลายภายในสังคม เพื่อ จุดประสงค์มากมาย ทั้งการผ่าตัดรักษาและซ่อมแซมร่างกายที่เสียหายให้ฟื้นฟูขึ้นมาใหม่ ผ่าตัด เชื่อมต่อกับเครื่องจักรและสิ่งประดิษฐ์เพื่อขยายขอบเขตความสามารถให้กับร่างกายเช่น ติดกล้อง เข้ากับดวงตาเพื่อทำหน้าที่เป็นกล้องถ่ายภาพและเพิ่มประสิทธิภาพการขยายภาพรวมไปถึงการ มองเห็นในที่มืด และการคัดแปลงที่แพร่หลายเป็นอย่างมากคือการผ่าตัดติดตั้งช่องเชื่อมต่อกับ เครื่องจักรเพื่อให้ควบคุมสั่งการได้โดยตรง หรืออาจนำไปใช้เพื่อจุดประสงค์ทางความบันเทิงเช่น การรับstimulusเทคโนโลยีไซเบอร์เนติกส์ ตัวอย่างของผู้ใช้เทคโนโลยีซ่อมแซมร่างกายคือ เทอร์เนอร์ (Turner) ใน *เคาท์ ซีโร* ภัยพิบัติของเขาเสียหายจากแรงระเบิดระหว่างการทำหน้าที่เป็น ผู้เชี่ยวชาญด้านการรักษาความปลอดภัย

Because he [Turner] had a good agent, he had a good contract. Because he had a good contract, he was in Singapore an hour after the explosion. Most of him, anyway. The Dutch surgeon liked to joke about that, [...]

It took the Dutchman and his team three months to put Turner together again. They cloned a square meter of skin for him, grew it on slabs of collagen and shark-cartilage polysaccharides. They bought eyes and genitals on the open market. The eyes were green.

[...]

And one morning he woke in a strange bed, the Dutchman standing beside a window spilling tropical green and a sunlight that hurt his eyes. "You can go home now, Turner. We're done with you. You're good as new."

(Gibson, 1987: 1-2)

ศัลยแพทย์ใช้เวลาสามเดือนในการผ่าตัดรักษาเขาได้สำเร็จแม้ว่าอวัยวะของเขาบางส่วนจะสูญหายไปในการเหตุการณ้ การทดแทนใช้ผิวหนังจากการโคลนนิ่ง ดวงตาและอวัยวะเพศถูกซื้อจากตลาดเปิด เห็นได้ว่าเทคโนโลยีทางการแพทย์ในเรื่องก้าวหน้าไปในระดับที่รักษาชีวิตคนถูกแรงระเบิดฉีกกร่างไว้ได้ การมีตลาดเปิดซื้อขายอวัยวะทำให้อูมานได้ว่ามีตลาดมืดที่การซื้อขายมิได้ถูกควบคุมและที่มาของสินค้าอาจผิดกฎหมาย หากมีการซื้อขายในตลาดมืดน่าสนใจว่าทัศนคติต่อมนุษย์ผู้อื่นในสังคมจะเคารพในสิทธิซึ่งกันและกัน หรือจะเกิดการแบ่งชนชั้นและมนุษย์บางกลุ่มถูกมองว่าเป็นเพียงแหล่งอะไหล่อวัยวะเพื่อซื้อหาหรือแม่แต่จ โฆษสำหรับผู้มีอำนาจเงิน

การเปลี่ยนแปลงแหล่งที่มาของอวัยวะสำหรับผ่าตัดมีความน่าสนใจ ในปัจจุบันอวัยวะเช่นไต ปอด หัวใจ สำหรับผู้ป่วยโรคร้ายมาจากการแสดงความประสงค์บริจาคดวงหน้าโดยไม่มีผลตอบแทนจากผู้มีจิตศรัทธาที่สมองตาย ลำดับของผู้รับบริจาคเรียงตามความอันตรายของอาการโรคและระยะเวลารอ การตัดสินใจกระทำโดยคณะแพทย์ที่จะประเมินว่าผู้ป่วยผู้ใดจะได้รับผลดีที่สุดจากการผ่าตัด ทว่าในชุดสามเรื่องสปอว์ลการมีอวัยวะซื้อขายกลับให้ความสำคัญกับเงินเหนือผลประโยชน์ของผู้ป่วยหรือแม่แต่ชีวิตผู้ป่วยรายอื่น

เมื่อเปรียบเทียบเทอร์เนอร์กับแรทซ์ เจ้าของบาร์ชั้นล่างในประเทศญี่ปุ่นในนิเวศโรมันเซอร์ ทำให้เห็นปัจจัยทางเศรษฐกิจที่สร้างความไม่เท่าเทียมในการใช้เทคโนโลยีซ่อมแซมความเสียหายที่เกิดกับร่างกาย เทอร์เนอร์สามารถกลับมาอยู่ในสภาพ "ราวกับเป็นคนใหม่" เนื่องจากเขาเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีบริษัทตัวแทนคอยดูแลผลประโยชน์ ต่างจากแรทซ์ที่ต้องใช้แขนเครื่องกลทดแทนส่วนที่ขาดหาย

Ratz was at a rear table, drinking Apollonaris water from a beer pitcher, his hundred and twenty kilos of doughy flesh tilted against the wall on a creaking chair. A Brazilian kid called Kurt was on the bar, tending a thin crowd of mostly silent drunks. Ratz's plastic arm buzzed

as he raised the pitcher and drank. His shaven head was filmed with sweat. "You look bad, friend artiste," he said, flashing the wet ruin of his teeth.

[...]

"Gentleman," said Ratz, picking up the table's heaped ashtray in his pink plastic claw, "I want no trouble here." The ashtray was made of thick shatterproof plastic, and advertised Tsingtao beer. Ratz crushed it smoothly, butts and shards of green plastic cascading onto the tabletop. "You understand?"

(Gibson, 1984: 21-22)

เมื่อความต้องการอวัยวะมีสูงขึ้นแต่อุปทานมีไม่มากพอ จึงจำเป็นต้องใช้เทคโนโลยีในการสร้างอวัยวะขึ้นมาใหม่เพื่อเป็นทางเลือกแก่ผู้ที่มีรายได้น้อย แขนของแรตซ์สร้างขึ้นจากพลาสติกและมีกรงเล็บสีชมพูที่แข็งแรงเป็นพิเศษ ทว่าแม้จะมีประสิทธิภาพสูง แต่ก็ยังมีรูปลักษณะเด่นชัดว่าเป็นเครื่องจักรกลไม่กลมกลืนไปกับร่างกาย และส่งเสียงดังเมื่อใช้จับขยักสิ่งของ อาจกล่าวได้ว่าการเข้าถึงเทคโนโลยีของแรตซ์กับเทอร์เนอร์แตกต่างกันเพราะปัจจัยด้านรายได้นั้นสภาพของร่างกายอาจกลายเป็นสิ่งบ่งชี้สถานะทางสังคมในโลกไซเบอร์พังก์

เทอร์เนอร์และแรตซ์ใช้เทคโนโลยีในการซดเซชซ่อมแซมอวัยวะที่ขาดหาย แต่ร่างกายของมอลลี่ตัวละครหลักใน *ชุดสามเรื่องสปราวด์* เป็นตัวอย่างการใช้เทคโนโลยีเพื่อขยายขอบเขตความสามารถเหนืออำนาจกับอาชีพนักสืบที่เชี่ยวชาญทางการต่อสู้ของเธอ

She [Molly] wore mirrored glasses. Her clothes were black, the heels of black boots deep in the temperfoam.

[...]

She shook her head. He realized that the glasses were surgically inset, sealing her sockets. The silver lenses seemed to grow from smooth pale skin above her cheekbones, framed by dark hair cut in a rough shag. The fingers curled around the fletcher were slender, white, tipped with polished burgundy. The nails looked artificial.

[...]

She held out her hands, palm up, the white fingers slightly spread, and with a barely audible click, ten double-edged, four-centimeter scalpel blades slid from their housings beneath the burgundy nails.

(Gibson, 1984: 24-25)

การผ่าตัดแว่นแบบสนิทกับเข้าตาราวกับเคิบโตขึ้นมาจากผิวหนังเหนือกระดูกแก้มส่งผลให้มองเห็นได้ในที่มีดและทำหน้าที่เป็นกล้องบันทึกภาพได้อีกด้วย นิ้วทั้งสิบของมอลลีซ่อนคมมีดยาวสี่เซนติเมตรไว้ภายใน รวกับการซ่อนเล็บของสัตว์ตระกูลเสือ มอลลีจึงเป็นมนุษย์ที่ผสมกับเครื่องจักรอย่างกลมกลืนและแนบสนิทเข้าไปกับร่างกายของเธอ และเป็นตัวอย่างของการใช้เทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงร่างกายให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น เดวิด โทมัส (David Tomas) อภิปรายถึงตัวละครเหล่านี้ไว้ดังนี้

Characters such as these [Molly and others] are the product of a post-industrial culture whose ethnic, class and gender categories are undergoing active transformations under the influence of systemic and intersystemic technoscapes that are focused on the body's aesthetic and functional architectures.

(Tomas, 2000: 185)

ในทรนระของโทมัสตัวละครในบันเทิงคดีแนววิทยาศาสตร์ไซเบอร์ฟังก์ได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมยุคหลังอุตสาหกรรม⁸ (Post-industrial culture) ร่างกายที่ใหญ่โต ก้ำยามิได้สร้างคุณสมบัติพิเศษแก่เจ้าของ โดยการสร้างกำลังการผลิต หากแต่คุณค่าของร่างกายขึ้นอยู่กับความสวยงามและประสิทธิภาพการทำงานหลากหลายรูปแบบในการให้บริการ กล่าวคือศักยภาพของร่างกายมิได้วัดในเชิงปริมาณเช่นการขายสายการผลิตในโรงงานอุตสาหกรรม แต่วัดจากการทำงานได้หลายหน้าที่ เทคโนโลยีถูกใช้ในการปรับเปลี่ยนร่างกายส่งผลต่อแนวคิดเรื่องเชื้อชาติ ชนชั้น หรือแม้แต่เพศสถานะให้มีความเลื่อนไหลเป็นไปตามที่ปัจเจกต้องการ เรือนร่างของมนุษย์จึงไม่ได้มีขีดจำกัดแต่กำเนิดอีกต่อไป แต่สามารถคัดแปลง แก้ไข และชดเชยได้โดยไม่สิ้นสุด

ว่าการคัดแปลงร่างกายอาจเอื้ออำนวยให้เกิดการล่วงล้ำสิทธิของผู้อื่นเช่น ริเวียร่า ผู้ร่วมงานของมอลลีเป็นผู้จัดการแสดงโดยสร้างภาพลวงขึ้นบนจอประสาทตาของผู้ชม ดังจะเห็นได้จากฉากที่กลุ่มของเคสต์ตัวละครหลักของ *นิวโรแมนเซอร์* เดินทางไปพบริเวียร่าเป็นครั้งแรก และเขาฉายภาพที่ราวกับเป็นสถานการณ์ในภาพยนตร์สยองขวัญสู่ดวงตาของเหล่าตัวละคร เทคโนโลยีที่ใช้กับร่างกายของริเวียร่าไม่ได้รับการบรรยายถึงรายละเอียดวิธีการทำงาน แต่จากบทบรรยายเปิดตัวริเวียร่าข้างต้น เขาสร้างภาพลวงให้ผู้อื่นราวกับเห็นเหตุการณ์เกิดขึ้นข้างหน้า

⁸ โทมัสน่าจะอ้างอิงจากสังคมยุคหลังอุตสาหกรรม (Post-industrial society) อันเป็นสังคมที่มีพื้นฐานจากการบริการ (service base) เปลี่ยนไปจากสังคมที่มีพื้นฐานจากการผลิต (manufacturing base) ในยุคอุตสาหกรรม

Case thought someone had shot him; he [Riviera] lay face down, blond hair pale against the old stone, his limp hands white and pathetic.

The floodlight never wavered.

The back of the fallen man's jacket heaved and burst, blood splashing the wall and doorway. A pair of impossibly long, rope-tendon arms flexed grayish-pink in the glare. The thing seemed to pull itself up out of the pavement, through the inert, bloody ruin that had been Riviera. It was two meters tall, stood on two legs, and seemed to be headless. Then it swung slowly to face them, and Case saw that it had a head, but no neck. It was eyeless, the skin gleaming a wet intestinal pink. The mouth, if it was a mouth, was circular, conical, shallow, and lined with a seething growth of hairs or bristles, glittering like black chrome. It kicked the rags of clothing and flesh aside and took a step, the mouth seeming to scan for them as it moved.

Terzibashjian said something in Greek or Turkish and rushed the thing, his arms spread like a man attempting to dive through a window. He went through it. [...]

The light from the rooftop vanished, leaving him with mismatched afterimages of muzzle-flash, monster, and white beam. His ears rang.

Then the light returned, bobbing now, [...] The blond man, whole again, unbloodied, lay at his feet.

(Gibson, 1984: 92-93)

ความจริงของภาพลวงทำให้สมาชิกคนหนึ่งของกลุ่มผู้มาเยือนหวาดกลัวจนพุ่งตัวทะลุหน้าต่าง เทคโนโลยีจึงเอื้ออำนวยให้ริเวียรากล้าสืบทิษของผู้อื่น ไซ้เป็นเครื่องมือสร้างความก่อวณและอาจจะใช้ประกอบอาชญากรรม น่าสนใจว่าการบุกรุกของริเวียร่าไม่ได้เป็นการบุกรุกทางกายภาพดังอาชญากรรมดั้งเดิม แต่เป็นการบุกรุกเข้าไปในจิตใจของผู้อื่นที่อาจไม่มีหลักฐานใดๆ ใช้พิสูจน์การบุกรุกได้ เทคโนโลยีจึงถูกริเวียร่าใช้เป็นเครื่องมือประกอบอาชีพไม่ว่าจะสุจริตหรือทุจริตได้อย่างแนบเนียน

ร่างกายของมอลลีและริเวียร่าถูกตัดแปลงเป็นเอกลักษณ์เฉพาะบุคคล แต่มนุษย์ส่วนใหญ่ในชุดสามเรื่องสปอรวด์ มีการเชื่อมต่อกับเทคโนโลยีอีกแบบหนึ่งโดยการผ่าตัดติดตั้งช่องเชื่อมต่อบริเวณหน้าผาก เพื่อไซ้เชื่อมต่อกับอุปกรณ์ไซเบอร์เนติกส์หลายประเภท เช่น ไมโครซอฟต์แวร์ สติม⁹ หรือแม้แต่เชื่อมต่อกับเครื่องจักร โดยตรงเพื่อควบคุมโดยใช้สัญญาณที่ส่งจากสมอง ไมโครซอฟต์แวร์เป็นเครื่องมือเก็บข้อมูลรูปแบบเดียวกับแผ่นดิสก์ที่เปิดโอกาสให้ผู้ใช้ดาวน์โหลดข้อมูลตรงสู่สมอง

⁹ คำขยายความเกี่ยวกับสติมและการเชื่อมต่อ ดูเพิ่มเติมได้ในบทที่ 4 และภาคผนวก ข ในที่นี้จะอภิปรายถึงการเชื่อมต่อกับเครื่องจักรและไบโอซอฟต์แวร์ผ่านทางช่องทางดังกล่าว

ขยายขอบเขตความสามารถเช่นการควบคุมยานพาหนะหรือทักษะทางภาษาต่างๆ ได้ในเวลารวดเร็ว ตัวอย่างเช่นใน*เคาทซ์ ซีโร* เทอร์เนอร์ต้องทำหน้าที่ในการลักพาตัว ดร.มิทเชลล์ นักวิจัยแนวหน้าด้านไบโอเทคโนโลยี แม้ว่าเทอร์เนอร์จะเป็นอดีตสมาชิกหน่วยคอมมานโด ทว่าไม่มีความสามารถในการบังคับเครื่องบิน แต่ด้วยความช่วยเหลือของคอนรอยผู้สนับสนุนปฏิบัติการจัดเตรียมไมโครซอฟต์การบินไว้ให้ เทอร์เนอร์เพียงนำไมโครซอฟต์ต่อเข้ากับช่องเชื่อมต่อ เขาก็สามารถรับรู้ข้อมูลทั้งหมดที่ถูกบันทึกได้

The microsoft Conroy had sent filled his head with its own universe of constantly shifting factors: airspeed, altitude, attitude, angle of attack, g-forces, headings. The plane's weapon delivery information was a constant subliminal litany of target designators, bomb fall lines, search circles, range and release cues, weapons counts. Conroy had tagged the microsoft with a simple message outlining the plane's time of arrival and confirming the arrangement for space for a single passenger.

(Gibson, 1987: 87-88)

ข้อมูลในไมโครซอฟต์ทะลักสู่ประสาทสัมผัสของเทอร์เนอร์ ราวกับผลักเขาไปสู่อีกจักรวาลที่สร้างจากข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องบินและการควบคุมเครื่องที่ถูกบันทึกไว้ รวมทั้งข้อมูลที่คอนรอยใส่ไว้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการนัดหมายการมาถึงของดร.มิทเชลล์ การใช้งานไมโครซอฟต์ทำให้ร่างกายและจิตใจของมนุษย์แยกออกจากกันอย่างชัดเจน เทคโนโลยีระงับการทำงานของประสาทสัมผัสปกติของมนุษย์เพื่อเปิดโอกาสให้ใช้สมองในการเรียนรู้ข้อมูลที่ถูกบันทึก น่าสนใจว่าข้อมูลบางประเภทอาจไม่จำเป็นต่อการใช้งานที่ว่าผู้ใช้ต้องรับรู้ข้อมูลดังกล่าวจนสิ้นสุด เช่นในที่นี้เทอร์เนอร์ต้องการบังคับเครื่องบิน โดยสารแต่กลับต้องทราบข้อมูลเกี่ยวกับอาวุธของเครื่องบิน ซึ่งอาจเป็นข้อเสียหากจำเป็นต้องใช้ข้อมูลในเวลากระชั้นชิด¹⁰ หรือในสถานการณ์กดดันที่ต้องพึ่งพาการตอบสนองที่รวดเร็วของร่างกาย อย่างไรก็ตามในเวลาต่อมาเมื่อเทอร์เนอร์จำเป็นจะต้องบังคับเครื่องบินเขากระทำได้โดยไม่ติดขัด แม้ว่าจะใช้การเรียนรู้ทางลัดจากไมโครซอฟต์

The plane was quivering, a live thing, and as he squirmed deeper into his own web, he fumbled for the interface cable, found it, ripped the microsoft from his socket, and slid the cable-jacked home.

Knowledge lit him like an arcade game, and he surged forward with the plane-ness of the jet, feeling the flexible airframe reshape itself for jump-off as the canopy whined smoothly down on its servos. The g-web ballooned around him, locking his limbs rigid, the gun still in his

¹⁰ ต่างจากเทคโนโลยีอีกขั้นหนึ่งคือ ไบโอสอฟต์ (biosoft) ที่จะกล่าวถึงในบทที่ 4

hand. "Go, motherfucker." But the jet already knew, and g-force crushed him down into the dark.

(Gibson, 1987: 98)

การบังคับเครื่องบินของเทอร์เนอร์ไม่จำเป็นจะต้องจับคันบังคับและสังเกตข้อมูลมากมายที่แสดงบนหน้าปัด แต่ต่อสายควบคุมกับช่องเชื่อมต่อที่เขาเคยใช้งานไมโครซอฟต์ หลังจากการเชื่อมต่อเรียบริอเทอร์เนอร์รู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกับเครื่องบิน นั่นคือราวกับร่างเขาเปลี่ยนเป็นเครื่องบินที่พร้อมจะออกตัวแสดงให้เห็นพรมแดนที่พราเลือนของมนุษย์กับเทคโนโลยีในงานไซเบอร์ฟังก์ และเป็นตัวอย่างของเทคโนโลยีที่ไม่เพียงล่องล้าเข้าไปในร่างกายมนุษย์ผ่านทางอุปกรณ์ที่ใช้เชื่อมต่อ แต่ล่องล้าในระดับของความคิด เช่นเมื่อเทอร์เนอร์กล่าวออกคำสั่งให้เครื่องบินออกตัว ทว่าเครื่องบินรู้ล่วงหน้าจากประมวลการทำงานในสมอง เครื่องจึงออกตัวไปก่อน คำสั่งจะจบเขาจึงเสียหลักล้มลง ความไม่คุ้นเคยกับการเชื่อมต่อโดยตรงกับเครื่องจักรจึงอาจเป็นอันตรายต่อร่างกายผู้ใช้ถ้าขาดความระมัดระวัง สกอตต์ บุกท์แมนกล่าวถึงเส้นแบ่งระหว่างเทคโนโลยีกับมนุษย์ไว้

The interface has thus become a crucial site, a significantly ambiguous boundary between human and technology. The interface relocates the human, in fact *redefines* the human as part of a cybernetic system of information circulation and management. The more invisible the interface, the more perfect the fiction of a total imbrication with the force fields of a new reality.

(Bukatman, 2000: 152)

บุกท์แมนพิจารณาถึงอินเตอร์เฟซ¹¹ระหว่างมนุษย์และเทคโนโลยีว่าเปลี่ยนแปลงและนิยามความเป็นมนุษย์ขึ้นมาใหม่ โดยมนุษย์กลายเป็นส่วนหนึ่งของการแลกเปลี่ยนและจัดการข้อมูลกับเครื่องจักร ในที่นี้อาจกล่าวได้ว่ามนุษย์ไม่ได้อยู่ในสถานะของผู้ควบคุมเครื่องจักรอีกต่อไป แต่กลายเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องจักรเช่นที่เทอร์เนอร์รู้สึก บุกท์แมนวิจารณ์การลดรูปแบบของอินเตอร์เฟซจนมองไม่เห็นด้วยสายตาอาจทำให้เกิดมนุษย์รูปแบบใหม่เมื่อใช้งานเทคโนโลยี

¹¹ อินเตอร์เฟซ (interface) ในที่นี้คือส่วนเชื่อมต่อระหว่างการใช้งานเครื่องจักร ตัวอย่างเช่นอินเตอร์เฟซเมื่อมนุษย์ใช้งานคอมพิวเตอร์คือหน้าจอและคีย์บอร์ดเป็นต้น ปัจจุบันเริ่มมีแนวโน้มของการลดอุปกรณ์อินเตอร์เฟซลง เช่น จอระบบสัมผัส (touchscreen) ทำหน้าที่รับและส่งข้อมูลเป็นทั้งคีย์บอร์ดและหน้าจอในเครื่องเดียวกัน สร้างความสะดวกในการใช้งานเพราะประหยัดพื้นที่และง่ายต่อการทำความเข้าใจก่อนใช้

หากนำความคิดเรื่องอินเตอร์เฟซของนุกัทแมนมาใช้พิจารณาเทคโนโลยีในชุดสามเรื่อง-สปราวล์ การเชื่อมต่อกับเครื่องบินของเทอร์เนอร์และการเชื่อมต่อกับเมทริกซ์โดยอาศัยช่องเชื่อมต่อโดยตรงได้ลดทอนขั้นตอนและอุปกรณ์ที่จะแบ่งแยกมนุษย์และเครื่องจักรออกจากกันค้นบังคับเครื่องบิน คีย์บอร์ด และจอภาพของคอมพิวเตอร์ ลดรูปร่างเหลือเพียงโทรคที่เมื่อใช้งานไม่สามารถมองเห็นได้จากภายนอกแสดงถึงการผนวกกันของร่างกายมนุษย์และอุปกรณ์สำหรับใช้งานเทคโนโลยี แคลร์ สเปนส์เลอร์ (Claire Sponsler) แสดงความเห็นเกี่ยวกับมนุษย์และเทคโนโลยีในบันเทิงคดีแนววิทยาศาสตร์ของกิบสัน

In Gibson's novels, the human and the technological overlap nearly endlessly. The human organism is adapted, enhanced, and preserved by technologies that invade and take over the body. Vat grown flesh, the custom neurosurgery of the Chiba black clinics that enhances reflexed, Nikon eye replacements to improve vision, behind-the-ear carbon sockets for microsofts, and toothbud transplants to give humans the incisors of large carnivores blur the distinction between what is human and what is not.

(Sponsler, 1992: 631-632)

สเปนส์เลอร์มีความเห็นว่าเทคโนโลยีและมนุษย์ซ้อนทับกันโดยไม่สิ้นสุดจนไม่สามารถแยกออกกระหว่างสิ่งใดที่เป็นมนุษย์และสิ่งใดที่ไม่ใช่ เธอคิดว่าเทคโนโลยีบุกรุกและประสบความสำเร็จในการเข้าควบคุมร่างกายของมนุษย์ผ่านทางการใช้งานอุปกรณ์ต่างๆ รวมไปถึงไมโครซอฟต์ มนุษย์ในบันเทิงคดีแนววิทยาศาสตร์ของกิบสันจึงอาจจะไม่ใช่มนุษย์ในความหมายเดิมอีกต่อไป เช่นเดียวกับความเห็นของ เอ. อาร์. สโตน

The boundaries between the subject, if not the body, and the "rest of the world" are undergoing a radical refiguration, brought about in part through the mediation of technology. Further, as Baudrillard and others have pointed out, the boundaries between technology and nature are themselves in the midst of a deep restructuring. This means that many of the usual analytical categories have become unreliable for making the useful distinctions between the biological and technological, the natural and artificial, the human and mechanical, to which we have become accustomed.

(Stone, 1991: 101)

สโตนคิดว่านิยามเกี่ยวกับความเป็นมนุษย์และความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับโลกภายนอกเปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากการใช้งานเทคโนโลยี ซึ่งไม่เพียงแต่ทำให้พรมแดนระหว่างมนุษย์และเครื่องจักรพัวเลือนเท่านั้น แต่รวมถึงพรมแดนระหว่างชีววิทยากับเทคโนโลยี (หรืออินทรียสาร

และอนินทรีย์สาร) ธรรมชาติและสิ่งสังเคราะห์ ตัวอย่างเช่นเครื่องบินล่องหนแสดงถึงพรมแดนที่เปลี่ยนแปลงและอาจต้องการแนวคิดใหม่ในการวิเคราะห์ตรวจสอบ

ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีไม่จำกัดผลอยู่ที่ตัวปัจเจก ในกรณีของเทอร์เนอร์การใช้งานเทคโนโลยีมีผลกระทบทางอ้อมไปยังความสัมพันธ์ในครอบครัว กล่าวคือหลังจากเทอร์เนอร์ผ่าตัดซ่อมแซมร่างกายโดยอาศัยการอ้างอิงจากสื่อบันทึกเช่น รูปภาพที่ถ่ายไว้ก่อนหน้านี้ ทว่าเมื่อเขาเดินทางกลับไปพบรูดี (Rudy) พี่ชายของเขาอีกครั้งหลังจากไม่ได้พบกันเป็นเวลานาน ผู้เป็นพี่กลับมีความรู้สึกว่เทอร์เนอร์เปลี่ยนแปลงไป

“You look different,” Rudy said, peering at him, and Turner saw that he was drunk. “The same, but different.”

“It’s been a while,” Turner said, starting for the wooden steps.

“You get a face job or something?”

“Reconstruction. They had to build it back from records.”

(Gibson, 1987: 131)

อนุমানได้ว่าการผ่าตัดเปลี่ยนแปลงบางสิ่งในรูปร่างหน้าตาของเทอร์เนอร์ไป ทำให้พี่ชายของเขา รู้สึกว่เป็น “เทอร์เนอร์คนเดิมที่แตกต่างไป” อาจกล่าวได้ว่าเทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ใจและความทรงจำที่คนในครอบครัวมีให้กัน กล่าวคือภาพของเทอร์เนอร์ในความทรงจำของรูดีเป็นแบบหนึ่ง แต่เทคโนโลยีทำให้ต่อไปรูดีจำเป็นต้องเปลี่ยนภาพในความทรงจำเป็นภาพใหม่ที่ ถูกกำหนดโดยศัลยแพทย์ รูดีต้องอยู่ในสถานะจำยอมรับเทอร์เนอร์ในรูปร่างที่ถูกสร้างขึ้นใหม่โดยไม่มีทางเลือก เป็นตัวอย่างของภาพลักษณ์ภายนอกของเรื่อนร่างที่มีผลต่อจิตใจและความรู้สึกของบุคคลอื่น เทอร์เนอร์ยังแสดงให้เห็นถึงผลกระทบของเทคโนโลยีต่อความสัมพันธ์ในครอบครัวในอีกระดับ เมื่อรูดีเล่าให้เขาฟังถึงเหตุการณ์ตอนแม่ป่วย

“She [Their mother] kept asking for you,” Rudy said. “After a while it got so bad, the endorphin analogs couldn’t really cut the pain, and every two hours or so, she’d ask where you were, when you were coming.”

“I sent you money,” Turner said. “Enough to take her to Chiba. The clinics there could have tried something new.”

Rudy snorted. “Chiba? Jesus. She was an old woman. What the hell good would it have done, keeping her alive in Chiba for a few more months? What she mainly wanted was to see you.”

(Gibson, 1987: 156)

ในบทสนทนา รูคิมิมีน้ำเสียงตำหนิเทอร์เนอร์ที่ไม่กลับมาให้กำลังใจแม่ที่ป่วยหนักและถามหาเขา เทอร์เนอร์อ้างว่าเขาได้ส่งเงินมาให้มากพอที่จะทำให้รูคิมิแม่ไปรักษาที่ชิบะ (Chiba) เมืองศูนย์กลางการแพทย์นอกแบบในประเทศญี่ปุ่น โดยไม่ได้ตระหนักว่าแท้จริงแล้วสิ่งที่แม่ต้องการคือเพียงแค่เห็นหน้าเขาเท่านั้น ในกรณีนี้ชิบะคือตัวแทนของเทคโนโลยีที่เทอร์เนอร์นำมาใช้เป็นข้ออ้างในการไม่กลับไปพบแม่ โดยอาศัยความมั่นใจในเทคโนโลยีใหม่ว่าจะยืดชีวิตของแม่ของเขาไปได้แน่นอน เขาไม่ทันคิดว่าความต้องการของมนุษย์ไม่ได้มีเพียงเงินหรือมีชีวิตรอดเท่านั้น แต่ยังมีแง่มุมทางความรู้สึกหรือการมีชีวิตอย่างมีความสุขอีกด้วย เทอร์เนอร์จึงอาจเป็นตัวอย่างของมนุษย์ที่ถูกเทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงทัศนคติโดยแสดงผ่านความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของเขา

เทคโนโลยีล่วงล้ำเข้ามายังความสัมพันธ์ในครอบครัวในอีกรูปแบบหนึ่งคือเข้ามาบิบทบาทในนิทานที่แม่ของคুমิกะ (Kumiko) เล่าให้เธอฟังใน *โมนา ลิซา โอเวอร์ไดร์ฟ*

Her mother was fine-boned and dark, the thick spill of her hair grained with gold highlights, like some rare tropical hardwood. Her mother smelled of perfume and warm skin. Her mother told her stories, about elves and fairies and Copenhagen, which was a city far away. When Kumiko dreamed of the elves, they were like her father's secretaries, lithe and staid, with black suits and furled umbrellas. The elves did many curious things, in her mother's stories, and the stories were magic, because they changed with the telling, and you could never be certain how a tale might end on a given night. There were princesses in the stories as well, and ballerinas, and each of them, Kumiko had known, was in some way her mother.

The princess-ballerinas were beautiful but poor, dancing for love in the far city's heart, where they were courted by artists and student poets, handsome and penniless. In order to support an aged parent, or purchase an organ for an ailing brother, a princess-ballerina was sometimes obliged to voyage very far indeed, perhaps as far as Tokyo, to dance for money. Dancing for money, the tales implied, was not a happy thing.

(Gibson, 1989: 70-71)

หากวิเคราะห์เนื้อหาในนิทานจะเห็นได้ว่าโลกเทพนิยายในจินตนาการที่มีองค์ประกอบเช่นเอลฟ์ เจ้าหญิง มีเนื้อหาที่สอนใจ แปลกใหม่ไม่ซ้ำซากและยากจะคาดเดาตอนจบ ซ้อนทับอยู่กับโลกภายนอก เห็นได้จากเอลฟ์ที่คুমิกะนิกรภาพเป็นเลขานุการของพ่อ เจ้าหญิงนักบัลเล่ย์คือแม่ของเธอที่เป็นชาวยุโรป รวมถึงสถานที่ในเรื่องคือโคเปนเฮเกนและโคเกียว คุมิกะอาจจะรับรู้ถึงความไม่ลงรอยของพ่อกับแม่ผ่านนิทาน ทว่าส่วนประกอบย่อยอีกส่วนหนึ่งคือการต้องเดินทางไกล (อาจหมายถึงความถึงแ่งงานกับพ่อของเธอ) ก็เพื่อนำเงินไปให้บุพการีและซื้ออวัยวะรักษาอาการป่วยให้พี่ชาย เทคโนโลยีเข้ามาบิบทบาทในนิทานที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเปลี่ยนอวัยวะ เด็กที่ได้ฟังการ

เล่านิทานเรื่องนี้ น่าจะซึมซับถึงประสิทธิภาพของเทคโนโลยี นอกจากนั้นยังอาจมีทัศนคติต่อทรัพย์สินและเทคโนโลยีว่าเป็นที่มาของความเป็นอยู่และคุณภาพชีวิตที่ดีกว่า การล่วงล้ำของเทคโนโลยีเข้ามายังสังคมมนุษย์จึงอาจซับซ้อนหลายระดับเข้าไปยังสมาชิกทุกคนในสังคม

ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีนอกจากจะทำให้มนุษย์ขยายขอบเขตความสามารถของร่างกาย ยังทำให้การทำงานร่วมกันระหว่างมนุษย์และเครื่องจักรสะดวกง่ายดายมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามการใช้งานเทคโนโลยียังเปลี่ยนแปลงมนุษย์และสภาพแวดล้อมรอบตัวอย่างรวดเร็วและอาจสร้างผลข้างเคียงทั้งโดยตรงและทางอ้อมต่อตัวมนุษย์เช่นความเสียหายทางจิตใจและความสัมพันธ์ภายในครอบครัว นอกจากนั้นเทคโนโลยีอาจเปลี่ยนแปลงการใช้ชีวิตของมนุษย์และเป็นเครื่องมือในการมีอำนาจเหนือลูกจ้างขององค์กรธุรกิจ

3.3 มนุษย์กับกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่

นอกจากการเปลี่ยนแปลงร่างกายมนุษย์และพื้นที่ เทคโนโลยียังได้เปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของมนุษย์อีกด้วย เช่นการดำเนินชีวิตประจำวันที่เคยแยกกันอย่างชัดเจนระหว่างที่อยู่กับที่ทำงาน แต่เมื่อต้องทำงานในอาร์โคโลยีของบริษัท ที่อยู่และที่ทำงานไม่อาจแยกออกจากกัน กิจกรรมประจำวันของมนุษย์จึงถูกกำหนดโดยกิจกรรมของบริษัท แม้กระทั่งเวลาพักผ่อนอันน่าจะเป็นกิจกรรมที่เป็นส่วนตัวและขึ้นอยู่กับรสนิยมของแต่ละบุคคลก็ยังคงเป็นการพักผ่อนที่จัดโดยบริษัท อาจตีความเพิ่มเติมได้ว่ากิจกรรมที่กำหนดให้ได้ถูกพิจารณาแล้วว่ารวบรวมผลประโยชน์ของบริษัทน้อยที่สุด ดังเช่นเมื่อเคสมองเห็นพนักงานวิจัยของกลุ่มบริษัทขนาดใหญ่ (ไซบัทสุ¹²)

The crowd, he [Case] saw, was mostly Japanese. Not really a Night City crowd. Techs down from the arcologies. He supposed that meant the arena had the approval of some corporate recreational committee. He wondered briefly what it would be like, working all your life for one zaibatsu. Company housing, company hymn, company funeral.

(Gibson, 1984: 37)

¹² ไซบัทสุ (zaibatsu) ใช้เรียกกลุ่มบริษัทอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ในประเทศญี่ปุ่นที่มีขอบเขตการดำเนินการครอบคลุมสินค้าหลากหลาย มีเงินทุนจำนวนมาก และมีอิทธิพลในการเมืองของประเทศ ตัวอย่างไซบัทสุในปัจจุบัน เช่น กลุ่มมิทซูบิชิ (Mitsubishi) กลุ่มมิทซุย (Mitsui) ผู้ถือหุ้นใหญ่ในโซนี่ อิเล็กทริก รถไฟ และพัฒนาที่ดิน ในชุดสามเรื่องสปอร์วล์ กิบสันใช้ชื่อไซบัทสุเรียกกลุ่มบริษัทโดยรวมในอนาคตที่มีอิทธิพลต่อสภาพเศรษฐกิจและสังคม

อาจกล่าวได้ว่าพนักงานเหล่านี้ต้องใช้ชีวิตผูกพันอยู่กับกิจการของบริษัท โดยเฉพาะเหล่านักวิจัยเทคโนโลยีที่ต้องใช้ชีวิตอยู่กับบริษัทเคียวจนกระทั่งเสียชีวิต เนื่องจากข้อมูลที่นักวิจัยเหล่านี้มีในสมองคือผลประโยชน์ขององค์กรมากไปกว่าสิ่งประดิษฐ์หรือผลิตภัณฑ์ เพราะข้อมูลดังกล่าวสามารถนำไปพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่หรือสามารถนำไปผลิตเป็นสินค้าแบบเดียวกันนำมาวางขายเป็นคู่แข่งได้เป็นอย่างน้อย

การเป็น “เจ้าของ” ลูกจ้างโดยบริษัทมิใช่เป็นเพียงการเปรียบเทียบเช่นในกรณีของเหล่าพนักงาน สำหรับ เจน แฮมิลตัน (Jane Hamilton) นักแสดงของเครือข่ายเซนต์/เน็ตผู้รับการคุ้มกันของเทอร์เนอร์ในภารกิจหนึ่ง เอกลักษณะของเธอคือดวงตาสีน้ำเงินทั้งสองคูราวกับไม่ใช่ดวงตาของมนุษย์ เพราะผ่านการผ่าตัดให้ทำหน้าที่เป็นกล้องบันทึกภาพและมีเครื่องหมายการค้าประทับอยู่

[H]er [Jane Hamilton's] wide blue eyes clear and perfect, each iris ringed with the minute of gold lettering of the Zeiss Ikon logo.

[...]

She was blonde, her hair cropped short for the series role, deeply tanned, and looked as if she was illuminated from within by sunlamps. The blue eyes were inhumanly perfect optical instruments, grown in vats in Japan. She was both actress and camera, her eyes worth several million New Yen, and in the hierarchy of Sense/Net stars, she barely rated.

(Gibson, 1987: 90-91)

เซนต์/เน็ต เป็นเจ้าของร่างกายของแฮมิลตันผ่านทางสัญญาและการกำหนดบทบาทเช่นควบคุมทรงผมให้เป็นไปตามแบบ นอกจากนั้นการเป็นทั้งนักแสดงและกล้องบันทึกภาพ เสมือนกับการผสมผสานการเป็นลูกจ้างและการเป็นอุปกรณ์ถ่ายทำในการครอบครองของบริษัท ประเด็นนี้ถูกเน้นย้ำต่อมาเมื่อกองถ่ายในต่างแดนถูกบุกรุกโดยกองโจร แฮมิลตันและนักแสดงอีกสามคนเสียชีวิต เมื่อการถ่ายทำต้องหยุดลง เทอร์เนอร์อยู่ที่สนามบินเพื่อเดินทางกลับจึงพบบุชเชล (Buschel) ผู้บริหารของเซนต์/เน็ต

He [Buschel] was carrying a plain aluminum case, like a camera case, its sides dull with condensation. Turner stared at the man, stared at the sweating case, with its red and white warning decals and lengthy labels explaining the precautions required in the transportation of materials in cryogenic storage.

[...]

"Damn it, Turner," the man jerking free, the handle of the case clutched in both hands now.
 "They weren't damaged. Only some minor abrasion on one of the corneas. *They belong to the Net. It was in her contract, Turner.*"

(Gibson, 1987: 93-94)

ในกระเป๋านักบูชเชลถืออยู่บรรจดวงตาที่บูชเชลบอกว่าเป็นสิ่งที่ถูกเขียนไว้ในสัญญา ระหว่างเซนส์/เนตกับแฮมิลตันว่าจะตกเป็นของเครือข่าย บูชเชลใช้คำว่า "มันไม่เสียหาย แค่มีรอย ถลอกเล็กน้อยในส่วนองกระจกตา" บริษัทเลือกที่จะรักษาผลประโยชน์โดยการผ่าตัดนำดวงตาอัน เป็นเอกลักษณ์ของนักแสดงมาเก็บไว้ (และอาจจะนำมาใช้ใหม่ภายหลัง) เมื่อพิจารณาร่วมกับการที่ เจน แฮมิลตันลงนามในสัญญาและน่าจะรับรู้ว่าเมื่อเธอเสียชีวิตต้องถูกควักลูกตาออก จึงอาจกล่าว ได้ว่า เซนส์/เนตเป็นเจ้าของเจน แฮมิลตันทั้งโดยพฤตินัยและนิตินัย น่าสนใจว่าเหตุใดมนุษย์จึงยอม สูญเสียทั้งอิสรภาพในการดำเนินชีวิตและอวัยวะของร่างกายให้กับการดำเนินธุรกิจของบริษัท กรณี ของแฮมิลตัน เซนส์/เนตอาศัยเทคโนโลยีสร้างดวงตาดวงใหม่และจัดเก็บไว้ใช้ในภายหลังเมื่อเธอ เสียชีวิต

ดร.มิตเชลล์ (Dr. Mitchell) ใน*เคาทซ์ ซีโร* เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของผู้ที่ต้องยึดติดกับบริษัท ขนาดใหญ่เพียงแห่งเดียว การทำหน้าที่หัวหน้านักวิจัยของ มาสส์ ไบโอแลป บริษัท เทคโนโลยีชีวภาพยักษ์ใหญ่ และการเป็นผู้ค้นพบเทคโนโลยีล้ำสุดในการสร้างไบโอชิป แม้ว่าจะทำให้มีรายได้สูงและคุณภาพชีวิตดีกว่าประชากรในสปอรวอลล์ แต่หน้าที่การงานของเขาไม่เอื้ออำนวย ต่อการออกมาใช้ชีวิตภายนอก ด้วยเหตุผลด้านความปลอดภัยของเขาเองและผลประโยชน์ของ บริษัทนายจ้าง เนื่องจากบริษัทคู่แข่งอาจตัดสินใจลักพาตัวเขาเพื่อนำความรู้และเทคโนโลยีไปใช้ ประโยชน์ ทว่าการคลั่งคลายของเรื่องเผยว่าความสำเร็จในการทดลองของดร.มิตเชลล์มิได้เกิดขึ้น จากตัวเขาเอง เห็นได้จากประวัติของเขาในไบโอซอฟต์เครื่องมือที่มีขีดความสามารถในการบันทึก ข้อมูลและความรู้สึกของบุคคลผ่านทาง เทอร์เนอร์ใช้ไบโอซอฟต์หลังจากพาเองจี ลูกสาวของ ดร.มิตเชลล์หลบหนีการควบคุมของมาสส์ ไบโอแลป

Mitchell's academic record was good, extremely good. Excellent. But the arc wasn't there. The arc was something Turner had learned to look for in the dossiers of research people, that certain signal curve of brilliance. He could spot the arc the way a master machinist could identify metals by observing the spark plume off a grinding wheel. And Mitchell hadn't had it.

The shame. The graduate dorms. Mitchell had known, known he wasn't going to make it. And then, somehow, he had. How? It wouldn't be in the dossier. Mitchell, somehow, had

known how to edit what he gave the Maas security machine. Otherwise, they would have been on to him...Someone, something had found Mitchell in his postgraduate slump and had started feeding him things. Clues, directions. And Mitchell had gone to the top, his arc hard and bright and perfect then, and it had carried him to the top...

Who? What?

He watched Angie's sleeping face in the shudder of subway light.

Faust.

Mitchell had cut a deal. Turner might never know the details of the agreement, or Mitchell's price, but he knew he understood the other side of it. What Mitchell had been required to do in return.

(Gibson, 1987: 203)

เมื่อครั้งมิทเชลล์ยังเรียนระดับบัณฑิตศึกษา แม้ว่าผลการศึกษามิทเชลล์จะอยู่ในระดับยอดเยี่ยม ทว่ายังไม่มีสิ่งบ่งชี้ว่ามิทเชลล์จะประสบความสำเร็จในระดับที่ไม่เคยใครเคยทำได้ นั่นคือการประดิษฐ์ไบโอชิป จนกระทั่งถึงจุดหนึ่งข้อมูลในไบโอซอฟต์แวร์ระบุว่ามิทเชลล์รู้ตัวว่าไม่มีทางสำเร็จการศึกษาได้ แต่ก็มีจุดพลิกผันเมื่อมีบางคนหรือบางอย่าง สนับสนุนข้อมูลและทิศทางการวิจัยนำไปสู่ความสำเร็จในการประดิษฐ์และการก้าวขึ้นสู่ระดับสูงสุดของมิทเชลล์ เขาเลือกแลกเปลี่ยนอิสรภาพในการใช้ชีวิตกับความประสบความสำเร็จเช่นเดียวกับเฟาสท์ (Faust) เพื่อเป็นหุ่นชกสำหรับให้มาสส์ ไบโอแลปประกอบธุรกิจ แต่เขาไม่อาจรู้ว่าสิ่งที่เขาแลกเปลี่ยนจะส่งผลกระทบต่อเนื้องไปยั้งคนในครอบครัวรวมถึงสังคมและโลก น่าสนใจว่าในบทบรรยายให้ความรู้สึกราวกับบรรยายเช่นมาสส์ ไบโอแลปมีความต้องการ จุดมุ่งหมาย กลวิธีเพื่อบำเหน็จการให้เป็นไปตามประสงค์และสร้างผลประโยชน์สูงสุดให้กิจการ

หลังจากประดิษฐ์ไบโอชิปสำเร็จ มิทเชลล์ต้องอาศัยในอาร์โคโลยีที่เป็นทั้งป้อมปราการและเรือนจำสำหรับมิทเชลล์รวมไปถึงครอบครัวของเขา ความรู้สึกของเองจิตต่อบริษัทของพ่อจึงมากกว่าเป็นนายจ้าง แต่เป็นผู้พิทักษ์ให้ความมั่นคงทางชีวิตและทรัพย์สิน การพลัดพรากจากบริษัทจึงเป็นเรื่องใหญ่สำหรับแองจี้ดิงในบทสนทนาระหว่างเธอกับเทอร์เนอร์

[Angie said] "You don't have a company, do you? I mean, you work for whoever hires you."

[Turner said] "That's right."

"Don't you get scared?"

"Sure, but not because of that..."

“We’ve always had the company. My father said I’d be all right, that I was just going to another company...”

(Gibson, 1987: 158)

การดำเนินชีวิตเป็นลูกจ้างอิสระแบบเทอร์เนอร์จึงเป็นเรื่องแปลกประหลาดสำหรับเองจี เนื่องจากโลกทัศน์ของเองจียึดติดอยู่กับการถูกคุ้มครองโดยบริษัท รู้สึกกลัวเมื่อไม่ได้รับการปกป้อง ไม่เข้าใจถึงการดำรงชีวิตของผู้ที่ไม่ได้เป็นลูกจ้าง การครอบงำโลกทัศน์เองจีทำให้มาสส์ ไบโอแลปราวกับเป็นเจ้าของชีวิตของ ดร.มิทเชลล์ ทั้งการยึดเหนี่ยวทางกายภาพผ่านการรักษาความปลอดภัยในอาร์โคโลยีและการยึดเหนี่ยวทางจิตใจผ่านลูกสาว

มาสส์ ไบโอแลปอาจจำเป็นต้องใช้มิทเชลล์เป็นหุ่นเชิด เนื่องจากไบโอชิปเป็นสิ่งประดิษฐ์ที่เอื้ออำนวยให้มนุษย์และจักรกลสื่อสารกันได้โดยตรง จนราวกับเป็นการควมรวมกันของทั้งสองฝ่าย บางคนหรือบางสิ่งที่สนับสนุนมิทเชลล์ จึงจำเป็นที่ต้องใช้เขาเพื่อเป็นช่องทางสำหรับสร้างหลักฐานการค้นคว้าวิจัย และอาจจะรวมไปถึงการสร้างที่มาของสิ่งประดิษฐ์ที่จะออกสู่ตลาด เพราะถ้ามวลชนรับรู้ว่สิ่งประดิษฐ์ไม่มีที่มาจากกรค้นคว้าและพัฒนาโดยมนุษย์ อาจจะไม่ให้การยอมรับส่งผลเสียต่อกิจการของบริษัทในที่สุด เควิน แมคคาร์รอน (Kevin McCarron) ให้ความเห็นต่อกิจการข้ามชาติในงานไซเบอร์พังก์ไว้ดังนี้

The multinationals own everybody, or nearly everybody, in cyberpunk novels. The Corporation is, in a sense, the ultimate body and this is why so much of the criminal activity in Gibson’s novels is directed against it.

(McCarron, 2000: 271)

ในทรศนะของแมคคาร์รอนกลุ่มบริษัทข้ามชาติครอบงำกลไกในสังคมและมวลมนุษย์ จึงตกเป็นเป้าหมายของการต่อต้านในเรื่อง อย่างไรก็ตามกลุ่มบริษัทเหล่านี้ไม่ได้มีอำนาจเหนือมนุษย์เสมอไป ตัวอย่างเช่นเทอร์เนอร์ที่ดำรงชีวิตได้แม้ว่าจะเป็ลูกจ้างอิสระ อย่างไรก็ตามบันเทิงคดีแนววิทยาศาสตร์ของกิบสันทำให้ต้องนึกคิดว่ามนุษย์เองหรือไม่ที่เลือกยินยอมตกอยู่ใต้การควบคุมของบริษัท เพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีกว่าเช่นเหล่าพนักงาน หรือเพื่อชื่อเสียงเช่น ดร.มิทเชลล์ เทคโนโลยีจึงเป็นตัวกลางส่งผ่านการควบคุมจากบริษัทมายังลูกจ้างในเนื้อหาส่วนนี้

3.4 อาการเสพติดเทคโนโลยี

เทคโนโลยีแม้จะเพิ่มขีดความสามารถของมนุษย์และช่วยเหลือให้ทำสิ่งที่ไม่อาจกระทำได้โดยลำพัง แต่ก็มีผลข้างเคียงจากการใช้งานเช่นเดียวกัน อาทิผลกระทบต่อความสัมพันธ์ในครอบครัวของเทอร์เนอร์หรือผลต่อมวลมนุษย์โดยรวมจากการก่อสร้างอาร์โคโลยีขนาดใหญ่ นอกจากนี้มนุษย์ยังเกิดอาการเสพติดเทคโนโลยีโดยมีหลายเหตุปัจจัย เกิดขึ้นกับหลายอุปกรณ์และแม้แต่กับพื้นที่ไซเบอร์สเปซ

3.4.1 เคส อาการเสพติดเมทริกซ์

เมื่อช่องทางเชื่อมต่อของเคสเสียหายจากการถูกนายจ้างฉีดยาเคมีทำลายไม่ให้เชื่อมต่อกับเมทริกซ์หลังจากเขาโมขข้อมูลส่งต่อให้บุคคลที่สาม เงินจากการขายข้อมูลรักรักษาตัวไม่สำเร็จ เขาจึงไม่สามารถประกอบอาชีพเป็นควาบอยในเมทริกซ์ได้อีก หลังจากนั้นเคสราวกับเป็นบุคคลที่สูญหายจากการประกอบอาชีพที่ยังคงฝันถึงสถานที่ทำงานและการทำงานในอดีตอยู่แม้เวลาจะผ่านไปเป็นเวลาหนึ่งปี

A year here and he still dreamed of cyberspace, hope fading nightly. All the speed he took, all the turns he'd taken and the corners he'd cut in Night City, and still he'd see the matrix in his sleep, bright lattices of logic unfolding across that colorless void....The Sprawl was a long strange way home over the Pacific now, and he was no console man, no cyberspace cowboy. Just another hustler, trying to make it through. But the dreams came on in the Japanese night like livewire voodoo, and he'd cry for it, cry in his sleep, and wake alone in the dark, curled in his capsule in some coffin hotel, his hands clawed into the bedslab, temperfoam bunched between his fingers, trying to reach the console that wasn't there.

(Gibson, 1984: 5)

เคสรู้สึกต่อเมทริกซ์ราวกับเป็นสวรรค์ของชีวิต ความหวังในการรักษาของเขาลดลงตามเวลาที่ผ่านไป อาการร้องไห้ขณะหลับเมื่อฝันเห็นเมทริกซ์ หรืออาการปฏิกิริยาแรกเมื่อเขาตื่นคือไขว่คว้าหาคอนโซลที่ไม่ได้มีอยู่และเป็นสิ่งไร้ประโยชน์ในโลกที่ไม่ใช่ไซเบอร์สเปซ แสดงความรู้สึกของเคสที่ราวกับไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของโลกเมื่อไม่สามารถเชื่อมต่อกับเมทริกซ์ได้ เคสเป็นจึงตัวอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่มีอาการเสพติดเทคโนโลยี ไม่อาจดำเนินชีวิตได้เมื่อต้องพลัดพรากกับเทคโนโลยี ในกรณีของเคสคืออาการติดเมทริกซ์ ความโหยหาต้องการกลับไปยังเมทริกซ์ของเคสแสดงออกมาในอีกรูปแบบเมื่อเขาโดนไล่ล่าในเมือง ความรู้สึกของเขาขณะหลบหนีราวกับว่าเป็นการ “วิ่ง” ในพื้นที่เมทริกซ์ เนื่องจากความตื่นเต้นที่เกิดขึ้น

His [Case's] tail was back. He was sure of it. He felt a stab of elation, the octagons and adrenaline mingling with something else. You're enjoying this, he thought; you're crazy.

Because, in some weird and very approximate way, it was like a run in the matrix. Get just wasted enough, find yourself in some desperate but strangely arbitrary kind of trouble, and it was possible to see Ninsei as a field of data, the way the matrix had once reminded him of proteins linking to distinguish cell specialties. Then you could throw yourself into a highspeed drift and skid, totally engaged but set apart from it all, and all around you the dance of biz, information interacting, data made flesh in the mazes of the black market....

(Gibson, 1984: 16)

เคสถูกไล่ล่าในพื้นที่เมืองนินเซอิ (Ninsei) ทำให้เคสรู้สึกพอใจที่ได้มีความรู้สึกเหมือนกลับไปทำงานอีกครั้ง แม้ว่าจะเป็นในเมทริกซ์ “จำลอง” ก็ตาม ความแปลกประหลาดที่เคสแสดงออกคือเขามีความปรารถนาที่จะมองเมืองนินเซอิเป็นเมทริกซ์ ทั้งที่เมทริกซ์ถูกออกแบบให้มีโครงสร้างข้อมูลเหมือนกับเป็นโลกจำลอง ข้อมูลถูกจัดเรียงต่อกันและแสดงเป็นสถาปัตยกรรมเพื่อให้ง่ายต่อการเข้าถึงและสร้างความคุ้นเคยให้กับมนุษย์ที่เชื่อมต่อ ความรู้สึกของเคสจึงเป็นความรู้สึกที่กลับด้านกับเจตนาของการออกแบบ นินเซอิจึงมีสภาพเป็นเมืองจำลองของเมืองจำลอง มุมมองที่กลับด้านของเคสถูกเน้นผ่านการมองเห็นว่าเนื้อหนัง (รูปธรรม) ถูกประกอบขึ้นจากข้อมูล (นามธรรม) ไชมอน คูเปอร์ (Simon Cooper) มีความเห็นถึงเนื้อหาช่วงเดียวกันว่า

Gibson's characters experience cyberspace not so much as a place of unbounded creativity, but as a drug-like addiction. The comparisons between drugs and VR abound, but Gibson is worth citing on the relations between an amphetamine high and the experience of cyberspace[.] Two points come out of the comparison. The first is that cyberspace is addictive, especially when it becomes the only possible vehicle for transcendence. The second involves how the cyberspace experience is described: the subject is engaged and detached at the same time. These adjectives form a recurrent motif in VR discourse, and are suggestive of the way the subject interacts in VR.

(Cooper, 1997: 97)

คูเปอร์เสนอว่าเคสไม่ได้ใช้งานไซเบอร์สเปซเป็นพื้นที่เก็บข้อมูลหรือพื้นที่อาศัยใหม่ตามเจตนาของการออกแบบแต่มีอาการราวกับเมทริกซ์คือยาเสพติด การเปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์ในไซเบอร์สเปซกับอาการเพื่อเนื่องจากเสพยา นอกจากจะแสดงอาการแยกไม่ออกระหว่างโลกภายนอกและโลกเสมือนของตัวละครแล้ว เมทริกซ์ยังเทียบเคียงโลกภายนอกในการเป็นพื้นที่สำหรับการแสดงออกหรือแม้แต่อยู่อาศัยอีกด้วย มากกว่านั้นหากพิจารณาถึงการใช้งาน

ไซเบอร์สเปซที่ผู้ใช้ต้องอยู่นิ่งในโลกภายนอกเพื่อไปเคลื่อนไหวในเมทริกซ์ อาจหมายความว่าความตั้งใจของผู้ใช้ต้องเลือกดำรงอยู่เพียงพื้นที่เดียว ทว่าพื้นที่สองพื้นที่ในงานไซเบอร์ฟังก์ชันมักจะผสมปนเปในบทบรรยายและการรับรู้ของตัวละครแสดงถึงความสับสนอันเกิดขึ้นจากต้องใช้งานเมทริกซ์และต้องใช้ชีวิตในโลกภายนอก โทนี ไมเยอร์ส (Tony Myers) ขยายความถึงการผสมของสองพื้นที่ในเนื้อหาส่วนเดียวกันของนิวนิโรแมนเซอร์

The macro- and microscopic are conflated here in a process of equivalence that finds being chased through the city comparable to programming a computer, the content of which is subsequently compared to the metropolis itself and that, in turn, to bio-chemical systems in the body, which is then an image of bodies themselves, and, finally, an analogy of cyberspace data.

(Myers, 2001: 897)

ไมเยอร์สกล่าวถึงการบรรยายการจัดเรียงข้อมูลในเมทริกซ์ในรูปแบบของเมืองและเปรียบเทียบกับ การเชื่อมต่อกันของเซลล์ในร่างกาย ข้อมูลที่ถูกเก็บไว้ในคอมพิวเตอร์โดยเทคโนโลยีทางไฟฟ้าแม่เหล็กกลับสลับเปลี่ยนกลายเป็นส่วนประกอบของสิ่งมีชีวิตและสร้างพื้นที่ให้มนุษย์อยู่อาศัย ความสับสนที่เกิดขึ้นกับมนุษย์เช่นเคสจึงอาจไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาด เมื่อภาพลักษณ์ของพื้นที่เมทริกซ์เอื้อให้เกิดความผูกพันและคุ้นเคย โดยเฉพาะหากพิจารณาาร่วมไปกับสภาพการดำเนินชีวิตของเคสในโลกภายนอกที่เป็นราวกับส่วนเกินของสังคมดังที่เสนอไว้ก่อนหน้า เคสแสดงอาการผูกพันกับเทคโนโลยีเมื่ออาร์มีเทจหัวหน้าของเขาแสวงหาวิธีการรักษาให้เชื่อมต่อกับเมทริกซ์ได้อีกครั้ง

He [Case] closed his eyes.

Found the ridged face of the power stud. [...]

Please, he prayed, *now*--- [...]

And flowed, flowered for him, fluid neon origami trick, the unfolding of his distanceless home, his country, transparent 3D chessboard extending to infinity. [...]

And somewhere he was laughing, in a white-painted loft, distant fingers caressing the deck, tears of release streaking his face.

(Gibson, 1984: 52)

บทพรรณนาอาการของเคสหลังจากเคสเชื่อมต่อกับเมทริกซ์ได้อีกครั้ง การภาวนาก่อนการเชื่อมต่อสำเร็จของเคสเน้นย้ำความผูกพันกับพื้นที่ที่เขาคิดว่าเป็นบ้านของเขา แม้ว่าจะเป็นเพียงพื้นที่สามมิติโปร่งใสที่กว้างไกลสุดสายตา ทำให้อูนิมานได้ว่าเคสเป็นมนุษย์ที่ต้องการอาศัยอยู่ใน

โลกจำลอง และถ้าพิจารณาพร้อมกับอาการที่เขาไม่มีความสุขในโลกภายนอก การหัวเราะและร้องไห้หลังจากที่เชื่อมต่อ ได้สำเร็จอีกครั้งอาจแสดงถึงความดีใจจากการหลุดพ้นจากข้อจำกัดในโลกภายนอกและการใช้ชีวิตอยู่อย่างเป็นส่วนเกินของพื้นที่ อย่างไรก็ตามเคสหลุดพ้นเป็นอิสระจากโลกหนึ่งแต่การเข้าไปอยู่ในเมทริกซ์คือการต้องเข้าไปยอมรับสภาพขีดจำกัดของอีกพื้นที่เช่นเดียวกัน

ต่อมาระหว่างเคสปฏิบัติการเพื่อให้ปัญญาประดิษฐ์ชื่อวินเทอร์มิวท์รวมตัวกับปัญญาประดิษฐ์อีกคนหนึ่งชื่อนิวโรแมนเซอร์ เคสเกิดประสบการณ์ใหม่ในการใช้งานเมทริกซ์ นั่นคือเขาโดนนำตัวไปยังพื้นที่ใหม่ที่จำลองสภาพชายหาดขึ้นแบบวีอาร์บนเมทริกซ์เนื่องจากนิวโรแมนเซอร์ถูกโปรแกรมไว้ให้ขัดขวางการพัฒนาศักยภาพของวินเทอร์มิวท์เพื่อไม่ให้ปัญญาประดิษฐ์มีความสามารถสูงเกินไป วิธีที่นิวโรแมนเซอร์ใช้ขัดขวางเคสไม่ให้งานสำเร็จคือไปดึงตัวลินดา ลี (Linda Lee) คนรักของเขามาอาศัยในเมทริกซ์

[Neuromancer said] "Hoping I could bring you [Case] here as well, keep you here. But I failed."

[...]

"You won when you walk away from her [Linda Lee] on the beach. She was my last line of defense. I die soon, in one sense. As does Wintermute."

(Gibson, 1984: 259)

เคสพบกับลินดาแต่เขาตระหนักว่าเขาอยู่ในเมทริกซ์จึงหนีออกมาจากที่พักและตะโกนเรียกนิวโรแมนเซอร์ให้ออกมาเจรจา แสดงถึงการรู้ทันและอาจรวมไปถึงการแยกออกกระหว่างโลกภายนอกและเมทริกซ์ ต่อมานิวโรแมนเซอร์ต้องยอมรับว่าเขาพ่ายแพ้เมื่อเคสไม่ยินยอมอยู่กับลินดา แนวป้องกันสุดท้ายเพื่อมิให้เคสทำงานสำเร็จล้มเหลว การที่นิวโรแมนเซอร์ดึงตัวเคสไปอาจทำให้เขาตระหนักถึงความลวงของเทคโนโลยีและสิ่งที่เทคโนโลยีสามารถกระทำต่อมนุษย์ เช่นในกรณีของลินดาที่ปัญญาประดิษฐ์ล่อลวงเธอไปในเมทริกซ์เพื่อจะใช้เป็นเครื่องมือชักจูงเคสอีกชั้นหนึ่ง

สภาพความหลอกลวงของเมทริกซ์ทำให้เคสคิดได้ว่าแท้จริงแล้วการใช้ชีวิตในโลกภายนอกและเมทริกซ์อาจมิได้มีความแตกต่างกัน นั่นคือเขามีโอกาสถูกผู้อื่นหาผลประโยชน์ได้ในไซเบอร์สเปซไม่แตกต่างจากในโลกภายนอก มากไปกว่านั้นปัญญาประดิษฐ์ซึ่งอาจเป็นตัวแทนของเทคโนโลยีสมัยใหม่ยังอาจแสวงหาจุดอ่อนของมนุษย์ อาทิการใช้ประโยชน์จากความผูกพันระหว่างเคสกับลินดาเพื่อความอยู่รอดหรือจุดมุ่งหมายของตน หลังจากเหตุการณ์ดังกล่าวเคสได้แสดงถึงความต้องการเป็นอิสระจากเทคโนโลยีในตอนจบของนิวโรแมนเซอร์โดยเขาใช้ดาวกระจายขว้างใส่จอภาพในห้องพักหลังจากวินเทอร์มิวท์ออกมาปรากฏตัวสนทนาด้วย

“No,” he [Case] said, and spun, the star leaving his fingers, flash of silver, to bury itself in the face of the wall screen. The screen woke, random patterns flickering feebly from side to side, as though it were trying to rid itself of something that caused it pain.

“I don’t need you,” he said.

(Gibson, 1984: 270)

จอภาพอาจเป็นตัวแทนของเทคโนโลยีที่เคสไม่ต้องการพึ่งพา การเดินของภาพในจอและการบรรยายว่าเหมือนกับเครื่องจักรพยายามจะกำจัดต้นกำเนิดของความเจ็บปวด แสดงสถานะของเคสที่เหนือกว่าและกลับมาเป็นผู้กำหนดชะตาชีวิตของตนเองอีกครั้งหนึ่ง พร้อมทั้งจะใช้ชีวิตอยู่ภายในโลกภายนอก โดยรู้เท่าทันเทคโนโลยีและการใช้งานเทคโนโลยี มนุษย์จึงเป็นอิสระจากเทคโนโลยีได้ เพียงตระหนักถึงผลที่เทคโนโลยีทำให้เกิดต่อตัวมนุษย์และมายาคติที่ปกคลุม หากพิจารณาถึงการดำเนินเรื่อง *นิว โรแมนเซอร์* ที่เคสมิพัฒนาการจากมนุษย์ที่ยึดคิดว่าเทคโนโลยีคือสาระสำคัญของชีวิตในตอนต้นจนกระทั่งเป็นอิสระได้ในตอนท้ายเรื่อง อาจกล่าวได้ว่ากิบสันต้องการนำเสนอแนวความคิดมนุษย์นิยม กล่าวคือมนุษย์ตระหนักถึงสภาวะเมื่อใช้งานเทคโนโลยีจนกระทั่งไม่ยอมตกเป็นทาสของเทคโนโลยีอีกต่อไปด้วยตนเอง แสดงความเชื่อมั่นในเจตจำนงเสรีของมนุษย์เช่นเคสที่เลือกเป็นอิสระ แม้เทคโนโลยีจะก้าวหน้าไปอีกขั้นหนึ่งดังพัฒนาการของวินเทอร์มิวท์ในตอนจบของเรื่อง

3.4.2 คุมิโกะ อาการเสพติดอุปกรณ์นำทาง

คุมิโกะใน *โมนา ลิซา โอเวอร์ไดร์ฟ* เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของผู้ใช้เทคโนโลยีจนกระทั่งมีอาการราวกับเสพติด เธอคือลูกสาวของผู้นำองค์กรอิทธิพลขนาดใหญ่ชาวญี่ปุ่นที่มีเครือข่ายกว้างขวางไปทั่วโลก เทคโนโลยีที่เธอมีอาการเสพติดคืออุปกรณ์ฉายภาพสามมิติที่เธอเห็นได้เพียงคนเดียว ซึ่งทำหน้าที่เป็นเพื่อนเดินทางและไกด์ พ่อของคุมิโกะให้อุปกรณ์ชิ้นนี้เมื่อเธอจำเป็นต้องเดินทางออกจากญี่ปุ่นเพื่อมารับการคุ้มกันที่อังกฤษด้วยเหตุผลทางด้านความปลอดภัย เมื่อใช้งานเครื่องเป็นครั้งแรกคุมิโกะเรียกเพื่อนเดินทางคนนี้ว่า “ผี” (ghost) แสดงความห่างเหินของสัมพันธภาพระหว่างคุมิโกะกับเพื่อนเดินทางของเธอเมื่อแรกเริ่ม สงเกตได้จากการไม่รู้ชื่อของเขาและโดยใช้คำว่าผีอ้างอิงถึงเพื่อนเดินทางในความคิด การเปิดเครื่องทำได้โดยเพียงสัมผัสบริเวณด้ามจับที่ถูกออกแบบให้เข้ากับรูปมือของผู้ใช้ เครื่องจะฉายภาพสามมิติเป็นรูปบุคคลและมีเสียงบรรยายออกมาให้ผู้เห็นและรับฟังเพียงคนเดียว การตอบสนองของเครื่อง ไม่ใช่เพียงแต่อยู่ในรูปของเสียงบรรยาย แต่ยังสามารถตอบสนองต่อผู้ใช้ทั้งโดยทางวงจรรายละเอียดและอวัยวะภาษาอาทิการขยับตา ดังตัวอย่างการใช้งานครั้งแรกของคุมิโกะ

The ghost woke to Kumiko's touch as they began their descent into Heathrow. The fifty-first generation of Maas-Neotek biochips conjured up an indistinct figure on the seat beside her, a boy out of some faded hunting print, legs crossed casually in tan breeches and riding boots. "Hullo," the ghost said.

Kumiko blinked, opened her hand. The boy flickered and was gone. She looked down at the smooth little unit in her palm and slowly closed her fingers.

"'Lo again," he said. "Name's Colin. Yours?"

She stared. His eyes were bright green smoke, his high forehead pale and smooth under an unruly dark forelock. She could see the seats across the aisle through the glint of his teeth. "If it's a bit too spectral for you," he said, with a grin, "we can up the rez...." And he was there for an instant, uncomfortably sharp and real, the nap on the lapels of his dark coat vibrating with hallucinatory clarity. "Runs the battery down, though," he said, and faded to his prior state. "Didn't get your name." The grin again.

"You aren't real," she said sternly.

He shrugged. "Needn't speak out loud, miss. Fellow passengers might think you a bit odd, if you take my meaning. Subvocal's the way. I pick it all up through the skin...." He uncrossed his legs and stretched, hands clasped behind his head. "Seatbelt, miss. I needn't buckle up myself, of course, being, as you've pointed out, unreal."

Kumiko frowned and tossed the unit into the ghost's lap. He vanished. She fastened her seatbelt, glanced at the thing, hesitated, then picked it up again.

"First time in London, then?" he asked, swirling in from the periphery of her vision. She nodded in spite of herself. "You don't mind flying? Doesn't frighten you?"

She shook her head, feeling ridiculous.

"Never mind," the ghost said. "I'll look out for you. Heathrow in three minutes. Someone meeting you off the plane?"

"My father's business associate," she said in Japanese.

The ghost grinned. "Then you'll be in good hands, I'm sure." He winked. "Wouldn't think I'm a linguist to look at me, would you?"

(Gibson, 1989: 3-4 ชิดเต็นได้โดยผู้วิจัย)

เครื่องไคด์พกพาของบริษัทมาส นีโอเทค นอกจากจะมีตัวเครื่องที่ถูกออกแบบให้เข้ากับสรีระของผู้ใช้ อັคคัลกษณ์ที่ปรากฏยังถูกเลือกให้เหมาะสมกับผู้ใช้ ในที่นี้เป็นชายหนุ่มวัยรุ่นที่นั่งไขว่ห้างสวมรองเท้าขี่ม้าและใช้ภาษาไม่เป็นทางการ (Hullo) ถึงแม้จะมีการออกแบบเลือกสรรเพื่อให้เกิดความคุ้นเคยได้ง่าย แต่คูมิโกะยังคงตกใจจนปล่อยมือ จากนั้นจึงตัดสติใจลงเป็นครั้งที่สอง ครั้งนี้คูมิโกะและไคด์สนทนากัน ทว่าระหว่างสนทนาเครื่องเตือนว่าคูมิโกะไม่จำเป็นต้องออกเสียง

(เพราะไค้เป็นภาพฮอโลแกรมที่คูมิโกะเห็นเพียงคนเดียว หากคนรอบข้างเห็นเธอพูดคนเดียวย่อมเกิดความสงสัย) เนื่องจากเครื่องรับสัญญาณเสียงได้จากการสั่นของผิวหนัง นอกจากเครื่องจะรับรู้การสนทนาโดยไม่จำเป็นต้องเปล่งเสียงแล้ว ยังรู้ว่าความเข้มของการฉายฮอโลแกรมค่าไปและปรับให้คมชัดขึ้นได้ด้วยตัวเอง ความชัดเจนของภาพราวกับเป็นคนจริงทั้งที่เป็นภาพลวงแสดงสถานะที่แปลกประหลาดของเพื่อนร่วมทางคนนี้ ที่อาจเป็นสาเหตุของความสับสนที่เกิดกับคูมิโกะ

คูมิโกะถึงเลก่อนจะเปิดเครื่องครั้งที่สามหลังจากคูมิโกะคาดเข็มขัดตามคำแนะนำ การสนทนายังเป็นไปโดยคอลินเป็นผู้พูดเป็นส่วนใหญ่คูมิโกะเพียงแต่ฟังและตอบรับด้วยการสั้นๆสั้นๆ น่าสังเกตว่าเธอรู้สึกตกใจตัวเองระหว่างสนทนา อาจกล่าวได้ว่าความรู้สึกของคูมิโกะในการใช้ระยะแรกคือคอลินเป็นของเทียม ไม่น่าไว้ใจ และอาจรวมไปถึงไม่คุ้นเคยกับการใช้และรับคำแนะนำจากคอลิน เพราะหลังจากผ่านการติดต่อไปแล้วสามครั้งคูมิโกะยังไม่ได้ตอบคำถามแรกของคอลินที่ถามชื่อของเธอ นอกจากนั้นคอลินยังถูกเรียกเป็น “ผี” หรือ คุณ (You) ก็ยังมีความห่างเหินและช่องว่างระหว่างทั้งสอง ต่อมาคูมิโกะรู้สึกกลัวเมื่อต้องเดินทางกับแชลลี¹³ และต้องการผู้มาอยู่เคียงข้าง เธอจึงเปิดการทำงานของเครื่องฉายภาพสามมิติ

For the first time since leaving Tokyo, Kumiko felt fear.

The energy pent in the woman [Sally] was almost tangible, a knot of anger that might slip at any moment.

Kumiko slid her hand into her purse and squeezed the Maas-Neotek unit; Colin was instantly beside her, strolling briskly along, his hands tucked in the pockets of his jacket, his boots leaving no imprint in the dirty snow. She released the unit then, and he was gone, but she felt reassured. She needn't fear losing Sally Shears, whose pace she found difficult; the ghost could certainly guide her back to Swain's. *And if I run from her, she thought, he will help me.*

(Gibson, 1989: 34)

เมื่อเห็นคอลินปรากฏมาอยู่เคียงข้างทำให้คูมิโกะรู้สึกมีที่พึ่ง และมั่นใจในตัวคอลินว่าจะสามารถนำเธอกลับไปยังที่พักได้โดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพาแชลลี คูมิโกะแสดงการเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อคอลิน โดยการเริ่มเรียกชื่อของเขาในความคิดแทนคำว่าผี คูมิโกะยังแสดงออกถึงความข้อนแย้งจากอาการไม่ไว้ใจแชลลีซึ่งเป็นบุคคลที่มีชีวิต แต่ไว้ใจตัวตนที่ถูกสร้างขึ้นและถูกควบคุมโดยเครื่องจักรว่ามีความสามารถที่จะคุ้มครองเธอได้ ความสบายใจของคูมิโกะเกิดขึ้นเพียงแค่นี้

¹³ แชลลีใน*คาท์ ซีโร* คือตัวละครเดียวกับ มอลลี ใน*นิวโรแมนเซอร์* สังเกตได้จากเมื่อเดินทางไปพบกับพินน์ เธอยังถูกเรียกว่ามอลลีอยู่ สันนิษฐานถึงการเปลี่ยนชื่อของเธอว่ามีเหตุผลมาจากการประกอบอาชีพของเธอ และการทำงานใน*นิวโรแมนเซอร์*ทำให้เธอต้องเปลี่ยนแปลงอัตลักษณ์บางส่วน

เห็นคอลินเท่านั้น แม้ว่าเขาจะไม่ได้ทำหน้าที่ที่ถูกกำหนดมาคือการนำทางหรือแม้กระทั่งแปลงเสียงพูดออกมา ในขั้นนี้คุมิโกะแสดงถึงความพร้อมที่จะถูกครอบงำโดยเครื่องจักรและเริ่มรู้สึกว่าการนำทางเป็นสิ่งที่พึงพอใจ แม้จะรับรู้ว่าคอลินเป็นตัวตนที่ไม่มีอยู่จริง เพราะยังคงเรียกคอลินว่าผีในบางครั้ง และการเห็นว่าไม่มีรอยเท้าบนพื้นหิมะหลังจากคอลินเดินผ่าน การเลือกไว้ใจเครื่องจักรเหนือความมนุษย์อาจมีเหตุจากสภาพความเสื่อมโทรมของสังคมเมือง และการแสดงออกอันไม่น่าไว้วางใจของมนุษย์คนอื่น เช่นต่อมาเมื่อคุมิโกะต้องเดินทางเข้าเมืองกับแชลลีโดยจำเป็นจะต้องทิ้งคอลินไว้เพื่อทำหน้าที่สอดแนมและบันทึกบทสนทนาภายในที่พัก ระหว่างการเดินทางคุมิโกะพบกับกลุ่มวัยรุ่นชื่อ แจ็ค แดรคคิวลา (Jack Dracula)

[Sally said] "Jack Dracula. They had public hangings for a while, after the war. Jacks, you wanna stay away from 'em. Hate anybody foreign..."

Kumiko would have liked to access Colin, but the Maas-Neotek unit was tucked behind a marble bust in the room where Petal served their meals, and then the train arrived, amazing her with the archaic thunder of wheels on steel rail.

(Gibson, 1989: 67)

แจ็ค แดรคคิวลา คือกลุ่มวัยรุ่นที่แต่งตัวตามแบบของคาราซื่อเดียวกัน อันประกอบด้วยเครื่องแต่งกายและเสื้อคลุมสีดำ โจนหัว¹⁴ มีความประพุดิตต่อต้านสังคมมักจะประกอบอาชญากรรมและเหยียดสีผิว ความมั่นใจของคุมิโกะสั่นคลอนเมื่อตระหนักถึงความไม่ปลอดภัยทั้งจากความไม่คุ้นเคยกับพื้นที่และจากบุคคลรอบกาย ที่พึ่งเดียวของคุมิโกะกลับเป็นคอลิน อุปกรณ์ที่เธอเคยไม่ไว้ใจและรู้สึกขบขันเมื่อแรกพบ ความไม่น่าไว้วางใจของมนุษย์และสังคมรอบข้าง อาจเป็นเหตุของอาการเสพติดเทคโนโลยีของคุมิโกะ ความผูกพันของคุมิโกะต่อคอลินเพิ่มขึ้นเมื่อเธอต้องเดินทางไปยังสปอรวด์ ความแปลกถิ่นทำให้เธอหวังให้คอลินเดินทางมาเป็นเพื่อนเธอ

Staring through the cab's smudged windows, she [Kumiko] found herself wishing for Colin and his wry commentary, then remembered that this was entirely beyond his sphere of expertise. Did Maas-Neotek manufacture a similar unit for the Sprawl, she wondered, and if so, what form would its ghost take?

(Gibson, 1989: 158)

¹⁴ เช่นเดียวกับลักษณะการแต่งกายของกลุ่มกอธิก และการแต่งกายของกลุ่มไซเบอร์พังก์ในสังคม ดังกล่าวไว้ในบทที่ 2

แม้ตระหนักถึงขีดจำกัดของคอลินที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะการนำเที่ยวลอนดอน แต่เธอมีความปรารถนาที่จะมีเขาเดินทางเป็นเพื่อนแม้รู้สึกว่าการบรรยายของเขาไม่น่าสนใจ พัฒนาการของความรู้สึกของคูมิโกะกับเครื่องจักรแสดงให้เห็นจากความห่างเหินเมื่อใช้งานครั้งแรก เป็นมีความไวใจในการทำงาน จนถึงขั้นต้องการเพียงมาอยู่เป็นเพื่อนแม้ว่าจะทำหน้าที่ไม่ได้ ในขั้นนี้สถานะของคอลินในความคิดของคูมิโกะต่างจากเครื่องนำทางเครื่องอื่น แสดงออกผ่านความสงสัยของเธอว่าหากบริษัทมาส นีโอเทคผลิตเครื่องสำหรับนำเที่ยวสปอรวด์ อุตลักษณ์ของ “พี” จะออกมาในรูปแบบใด คอลินในตอนนี้นี้จึงมิใช่สิ่งที่น่ารำคาญสำหรับคูมิโกะแสดงถึงความผูกพันต่ออุปกรณ์เทคโนโลยีที่เพิ่มขึ้น

คูมิโกะต้องพึ่งพาคอลินมากขึ้นเมื่อตัดสินใจที่จะหนีจากการควบคุมตัวของโรเจอร์ สเวน ผู้ได้บังคับบัญชาของบิดาของเธอ ที่ต่อมาถูกพิสูจน์ว่าเป็นคนทรยศที่บิดาเธอต้องการหา เธอจำเป็นต้องพึ่งพาคอลินช่วยเหลือในการหนีจากพนักงานรักษาความปลอดภัยชื่อคิก (Dick) ผู้ที่พิทาล (Petal) ผู้ช่วยของสเวนส่งตัวมาดูแลเธอ

Bundled in several layers of her [Kumiko's] warmest clothing, she stood in the white-painted foyer, studying the hunting prints while Petal lectured the red-faced man, whose name was Dick, behind closed doors. She couldn't distinguish individual words, only a low torrent of admonition. The Maas-Neotek unit was in her pocket, but she avoided touching it. Twice already Colin had tried to dissuade her. [...]

[Dick said] "Where shall we go for our walk?"

"Portobello Road," Colin said, slouched against the wall beside the crowded coatrack. [...]

"Portobello Road," Kumiko said, releasing the unit.

(Gibson, 1989: 212-213)

เมื่อเธอปรึกษาคอลินกลับถูกชักจูงให้เปลี่ยนความคิดถึงสองครั้ง ทำให้เธอไม่เปิดเครื่องโดยไม่จำเป็น การกระทำของคูมิโกะแสดงให้เห็นว่าคำแนะนำของคอลินย่อมมีผลต่อการตัดสินใจของเธอ คอลินในขั้นนี้จึงไม่ใช่ศัตรูหรือตัวตลกที่คูมิโกะมองผ่าน แต่เป็นที่ปรึกษาและอาจจะเป็นสิ่งที่เธอเลือกไวใจและฝากชีวิตไว้ น่าสนใจว่าในตอนนี้นี้คูมิโกะแยกเครื่องจักรและคอลินออกจากกัน ตัวเครื่องมาส นีโอเทคอยู่ในกระเป๋าของเธอส่วนคอลินคือที่ปรึกษาผู้กำหนดจุดหมายปลายทางให้ หากเปรียบเทียบตัวเครื่องว่าเป็นส่วนของฮาร์ดแวร์หรือเครื่องคอมพิวเตอร์และเปรียบคอลินกับซอฟต์แวร์หรือโปรแกรม ผู้ใช้คอมพิวเตอร์มักไม่ประสบปัญหาเมื่อเปลี่ยนตัวเครื่องหากเขาสามารถใช้งานโปรแกรมเดิมได้ ทว่าหากเป็นการลงโปรแกรมใหม่ลงในเครื่องคอมพิวเตอร์เครื่องเดิมที่เคยใช้มนุษย์มักต้องใช้เวลาปรับตัวให้เข้ากับการทำงานจนราวกับเปลี่ยนไปใช้คอมพิวเตอร์เครื่องใหม่

การเปรียบเทียบดังกล่าวอาจทำให้ทำความเข้าใจความรู้สึกของคูมิโกะต่อคอลิน หรือแม้กระทั่งความผูกพันของมนุษย์ต่อเทคโนโลยีที่คุ้นเคยได้ง่ายขึ้น

การทำงานของคอลินมิได้เป็นสิ่งล้ำยุคหากพิจารณาถึงเทคโนโลยีในปัจจุบัน หน้าที่ของไกด์พกพามีได้แตกต่างจากอุปกรณ์นำทางในรถ ที่เมื่อคนขับใส่ข้อมูลจุดหมายปลายทาง เครื่องจะค้นหาเส้นทางที่เหมาะสม และส่งเสียงบอกให้เลี้ยวซ้ายหรือขวาระหว่างการเดินทางจนกว่าจะถึงจุดหมาย ต่างจากการเดินทางในสมัยก่อนหน้าที่คนขับต้องเปิดแผนที่กำหนดเส้นทางด้วยตนเองก่อนออกเดินทาง มนุษย์ในปัจจุบันอาจมิได้เกิดอาการเสียดัดเหมือนคูมิโกะ ทว่าอาจไม่เป็นการเกินเลยหากกล่าวว่าอุปกรณ์นำทางในรถยนต์ช่วงระยะเวลาในการวางแผนการเดินทางให้มนุษย์ แต่ก็ยังลดทอนกระบวนการใช้เหตุผลและการประเมินสถานการณ์ด้วยตนเองที่มนุษย์จะได้ทำหากเปิดแผนที่เองไปด้วย ซึ่งอาจเป็นตัวอย่างของการเปลี่ยนแปลงการทำงานของสมองมนุษย์จากการใช้งานอุปกรณ์เทคโนโลยี เช่นเดียวกับการเปลี่ยนแปลงของนิ้วมือจากการใช้งานเครื่องเล่นเพลงขนาดเล็กที่ได้กล่าวไว้ในบทแรก ต่อมานอกจากคอลินจะกำหนดจุดหมายให้คูมิโกะแล้ว เมื่อถึงเวลาเหมาะสมเขายังเป็นผู้บอกจังหวะให้เริ่มออกตัววิ่ง

“Get ‘em [Kumiko’s boots] off quick,” Colin advised, “before Dickie puts his parcels down.”

She unzipped the boot with the broken heel, then the other, pulled off both. In place of the coarse Chinese silk she usually wore in winter, her feet were sheathed in thin black rubber toe-socks with ridged plastic soles. She nearly ran between Dick’s legs as she cleared the door, but instead her shoulder struck his thigh as she squeezed past, toppling him into a display of faceted crystal decanters.

And then she was free, plunging through the press of tourists down Portobello Road.

(Gibson, 1989: 214-215)

หลังจากคูมิโกะหักสั้รองเท้าเพื่อสร้างสถานการณ์ให้เอื้ออำนวยกับการหนีของเธอ คอลินเป็นผู้ควบคุมการหนีของคูมิโกะ โดยให้คำแนะนำ ในที่นี้แม้ว่าคูมิโกะจำเป็นต้องพึ่งพาคำแนะนำของคอลินเพื่อช่วยให้การหลบหนีสำเร็จ แต่เธอยังมีการวางแผนเตรียมตัวที่ดี เห็นได้จากการสวมถุงเท้ายางที่ส่วนฝ่าเท้าเป็นพลาสติกซ้อนภายในรองเท้า เพื่อให้การเคลื่อนที่หลบหนีคล่องตัว เมื่อคูมิโกะหนีจากคิดได้สำเร็จ ย่อมเป็นผลงานของการร่วมมือกันระหว่างเธอและคอลิน เป็นขั้นตอนที่คูมิโกะไว้วางใจและพร้อมที่จะปฏิบัติตามคำแนะนำของคอลินเพื่อให้เป็นไปตามความปรารถนาของเธอ เครื่องจักรเสมือนเป็นเพื่อนร่วมงานสำคัญที่ขาดไม่ได้

อย่างไรก็ตามเนื้อหาส่วนนี้แสดงให้เห็นถึงความแปลกประหลาดของความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับเครื่องจักร กล่าวคือมนุษย์รับและใช้คำแนะนำจากเครื่องจักรเพื่อจุดประสงค์ในการเป็นอิสระจากการควบคุมของมนุษย์ด้วยกัน เครื่องจักรก็ทำหน้าที่ช่วยเหลือให้เป็นไปตามความประสงค์ของมนุษย์แม้ว่าจะไม่เห็นด้วย สถานะของเครื่องจักรยังคงเป็นที่ปรึกษา แต่เป็นที่ปรึกษาที่มนุษย์จำเป็นต้องรับฟัง เนื่องจากตนเองไม่มีความเชี่ยวชาญเทียบเท่า การฟังพาเครื่องจักรของคูมิโกะแตกต่างจากการใช้งานเครื่องจักรในบันเทิงคดีแนววิทยาศาสตร์ยุคคลาสสิก ตัวอย่างเช่นในงานยุคคลาสสิกหุ่นยนต์ทำหน้าที่ตามคำสั่งจากมนุษย์ แต่ในงานไซเบอร์พังก์มนุษย์ราวกับต้องทำตามคำสั่งของเครื่องจักรแม้ว่าจะจะเป็นไปเพื่อจุดประสงค์ของตนดังที่ได้อภิปรายข้างต้น ระดับความซับซ้อนของเทคโนโลยีที่เพิ่มขึ้นจึงสร้างความสับสนต่อสถานะการเป็นผู้ควบคุมและผู้ปฏิบัติ หลังจากที่คูมิโกะหนีได้สำเร็จ อิศรภาพของเธอนำไปสู่ปัญหาใหม่เนื่องจากเธอกลายเป็นคนแปลกถิ่นที่ไม่รู้วิธีปฏิบัติตัวในสังคมแตกต่างจากที่เธอเคยพบ ดังความรู้สึกลงใจของเธอเมื่อเข้าไปยังสถานีรถไฟแสดงให้เห็นถึงความประหลาดใจและไม่คุ้นเคย

Kumiko watched the salmon haze of sunset from a windy platform on the Central Line, Colin lounging against a broken vending machine with a row of cracked, dusty windows. "Time now," he said, "and keep your head demurely down through Bond Street and Oxford Circus."

"But I must pay, when I leave the system?"

"Not *everyone* does, actually," he said, tossing his forelock.

(Gibson, 1989: 231)

เมื่อเข้ามาถึงสถานีรถไฟคอลินจึงให้คำแนะนำว่าเธอจะต้องลงที่สถานีใด และแนะนำไม่จำเป็นต้องจ่ายเงินเมื่อออกจากสถานี นอกไปจากนั้นยังแนะนำวิธีปฏิบัติตนเมื่ออยู่ในรถไฟเพื่อปกป้องไม่ให้เธอต้องตกเป็นจุดสังเกต เนื่องจากการเป็นสตรีต่างชาติเดินทางโดยลำพังย่อมมีโอกาสเกิดอันตราย โดยเฉพาะเมื่อมีกลุ่มแตรกิวลาอยู่ใกล้ หลังจากคอลินแนะนำแผนการเดินทางทั้งหมดให้กับคูมิโกะ เธอถูกกลุ่มแตรกิวลาข่มขู่ โมยกระเป๋าของเธอไป และยังทำคอลินเสียหายจนไม่สามารถใช้งานได้อีก ทำให้เธอต้องเดินทางต่อเพียงคนเดียว

She did as Colin had instructed, White City and Shepherd's Bush, Holland Park, raising the fax as the train slowed for Notting Hill---The King, who was very old, was dying---and keeping it there through Bond Street. The station at Oxford Circus was very busy and she was grateful for the sheltering crowd.

(Gibson, 1989: 233)

แม้จะมองการเดินทางของคูมิโกะว่าเป็นการกระทำในสิ่งที่เธอต้องการ โดยอาศัยคำแนะนำของคอลินที่ให้ไว้ก่อนหน้า และตลอดทางคูมิโกะทำตามคำแนะนำของคอลินทั้งในเรื่องเส้นทางและการแสดงออกไม่ให้เป็นจุดสังเกต ทว่าตัวเธอไม่คิดว่าได้ทำตามคำแนะนำของคอลิน หรือคอลินทำหน้าที่ของเขาเพื่อให้เป็นไปตามความประสงค์ของเธอ แต่คูมิโกะกลับคิดว่าเธอทำตามที่ถูกคอลินบอกไว้ แสดงให้เห็นสภาพจิตใจของคูมิโกะว่าพร้อมจะยอมรับว่าตนเองต้องรับคำสั่งหรือตกอยู่ภายใต้การควบคุมของเครื่องจักร โดยอาจเป็นผลจากการต้องใช้ชีวิตในสังคมที่ไม่คุ้นเคย และต้องตกเป็นเป้าหมายหาผลประโยชน์จากมนุษย์คนอื่น เช่น สเวนตั้งใจจะควบคุมเธอไว้หรือกลุ่มแควกควิลลาที่ลักทรัพย์เธอ ความหวาดระแวงที่เกิดจากการใช้ชีวิตกับมนุษย์คนอื่นก่อกวนการต้องอยู่แปลกถิ่น ไม่มีมนุษย์ผู้ใดที่เธอไว้ใจได้อาจผลักดันให้คูมิโกะพร้อมปฏิบัติตามคำแนะนำของเครื่องจักร (คอลิน) ดังเช่นเมื่อเดินทางมาถึงจุดหมายและต้องเดินทางออกจากสถานี

Colin had said that it was possible to leave the station without paying. After some consideration, she decided that this was true though it required speed and timing. Really, there was no other way; her purse, with the MitsuBank chip and her few English coins, had gone with the Jack Draculas. She spent ten minutes watching passengers surrender their yellow plastic tickets to the automated turnstiles, took a deep breath, and ran. Up, over, behind her a shout and a loud laugh, and then she was running again.

When she reached the doors at the top of the stairs, she saw Brixton Road waiting like a tatty Shinjuku, jammed with steaming foodstalls.

(Gibson, 1989: 234)

ปัจจัยทางกายภาพคือตัวเครื่องเสียบสายส่งผลต่อจิตใจของคูมิโกะ เมื่อเครื่องไม่สามารถฉายภาพปรากฏเป็นคอลินขึ้นอยู่และให้คำแนะนำกับเธอได้ ทำให้เธอต้องประสบปัญหาไม่มีเงินจ่ายค่าโดยสารโดยลำพัง หลังจากใช้เวลาสังเกตด้วยตนเอง เธอพบว่า การออกจากสถานีโดยไม่ต้องจ่ายค่าโดยสารเป็นไปได้ แม้ว่าจะต้องอาศัยจังหวะและความเร็ว (ถ้าเครื่องของคอลินไม่เสียบสาย เขาน่าจะทำหน้าที่บอกจังหวะการเริ่มออกตัว เช่นเดียวกับตอนหนีจากการควบคุมของดิก) เมื่อถึงเวลาเธอจึงตัดสินใจกระโดดข้ามแผงกั้นอัตโนมัติ และวิ่งออกไปยังถนนบริกซ์ตัน ซึ่งในสายตาของคูมิโกะปรากฏราวกับว่าเป็นถนนชินจูกุในญี่ปุ่นที่เธอน่าจะมีความคุ้นเคย อาจเป็นเพราะเธอได้ก้าวข้ามเทคโนโลยีที่ปิดกั้น (automated turnstiles) ด้วยตนเอง ทำให้สถานที่ต่างแดนเปลี่ยนเป็นประเทศญี่ปุ่นที่เธอคุ้นเคย เมื่อเธอสยบความไม่มั่นใจในตัวเอง การก้าวข้ามเทคโนโลยีครั้งนี้ทำให้เธอไปหาทิก (Tick) เพื่อนร่วมงานของแซลลีเพื่อให้เขาช่วยตามหาแซลลี และนำไปสู่การพบพ่อของเธอในที่สุด

[Kumiko said] "His name is Tick, Father. He has sheltered and protected me. Along with Col... with the Maas-Neotek unit, he saved my life tonight."

[Mr. Yanaka] "Really? I had not been informed of this. I was under the impression that you had not left his apartment."

Something cold--- "How?" she asked, sitting forward. "How could you know?"

"The Maas-Neotek unit broadcast your destination, once it was known---once the unit was clear of Swain's systems. We dispatched watchers to the area." [...] "Without, of course, informing Swain. But the unit never broadcast a second message."

(Gibson, 1989: 290)

หลังจากคูมิโกะติดต่อกับพ่อได้ เธอบอกพ่อว่าทิกและเครื่องมาส นีโอเทค ปกป้องเธอไว้ จึงได้ทราบว่าเป็นเครื่องมาส นีโอเทคส่งสัญญาณบอกตำแหน่งของเธอเมื่อพันเครือข่ายของสเวน คอลินจึงป้องกันคูมิโกะทั้งโดยรู้ตัว (ให้คำแนะนำ) และโดยไม่รู้ตัว (ถูกติดตั้งอุปกรณ์เสริมให้ส่งสัญญาณบอกตำแหน่ง) เมื่อคูมิโกะสนทนากับพ่อ เธอไม่เรียกชื่อคอลินแต่เรียกว่าเครื่องมาส นีโอเทค อาจแสดงให้เห็นถึงการก้าวพ้นจากการเสียดสีเทคโนโลยีของคูมิโกะ ที่รู้สึกว่าการคอลินเป็นเครื่องจักรอีกครั้ง ทว่าความรู้สึกว่าเป็นอิสระจากเครื่องจักรอาจเกิดขึ้นเมื่อเธอปลอดภัยจากอันตรายรอบข้างและรู้ว่าเธออยู่ภายใต้การดูแลของมนุษย์ที่เธอไว้ใจ อาจรวมไปถึงความมั่นใจที่เกิดขึ้นจากการตัดสินใจด้วยตัวเองด้วย อย่างไรก็ตามไม่เพียงแต่คูมิโกะเท่านั้นที่ต้องการคำปรึกษาของเครื่องจักร พ่อของเธอก็ใช้คำปรึกษาจากเครื่องจักรเช่นเดียวกัน ดังที่บรรยายไว้ในความคิดของคูมิโกะเมื่อติดตามแซลลี่ไปพบกับพินนี่

Watching the hypnotic sweep of the scanning pink ember, Kumiko had some idea of what it was that Sally spoke with. There were similar things in her father's study, four of them, black lacquered cubes arranged along a low shelf of pine. Above each cube hung a formal portrait. The portraits were monochrome photographs of men in dark suits and ties, four very sober gentlemen whose lapels were decorated with small metal emblems of the kind her father sometimes wore. Though her mother had told her that the cubes contained ghosts, the ghosts of her father's evil ancestors, Kumiko found them more fascinating than frightening. If they did contain ghosts, she reasoned, they would be quite small, as the cubes themselves were scarcely large enough to contain a child's head.

Her father sometimes meditated before the cubes, kneeling on the bare tatami in an attitude that connoted profound respect. She had seen him in this position many times, but she was ten before she heard him address the cubes. And one had answered. The question had meant nothing to her, the answer less, but the calm tone of the ghost's reply had frozen her where she crouched, behind a door of paper, and her father had laughed to find her there; rather than

scolding her, he'd explained that the cubes housed the recorded personalities of former executive, corporate directors. Their souls? she'd asked. No, he'd said, and smiled, then added that the distinction was a subtle one. "They are not conscious. They respond, when questioned, in a manner approximating the response of the subject. If they are ghosts, then holograms are ghosts."

(Gibson, 1989: 165-166)

การปรึกษาพินัยของแซลลี ทำให้คูมิโกะนึกเรื่องตอนเธออายุสิบปีเธอเห็น มร.ยานากะ พ่อของเธอ สนทนากับกล่องสี่เหลี่ยมในห้องอ่านหนังสือ แม่บอกเธอว่าในกล่องบรรจุวิญญาณบรรพบุรุษชั่วร้ายของพ่อเธอเอาไว้ เธอได้ยินพ่อสนทนาด้วยภาษาและกิริยาที่ให้ความเคารพอย่างสูง มีเสียงตอบจากกล่องเป็นเสียงเรียบๆ และเมื่อพ่อเห็นเธอ เขาอธิบายว่ากล่องไม่ได้บรรจุวิญญาณ แต่เป็นกล่องที่บันทึกบุคลิกภาพของเหล่าผู้บริหารองค์กรคนก่อนหน้าพ่อของเธอ และคำตอบมาจากการประมวลการตอบสนองของเจ้าของบุคลิกภาพต่อคำถาม พ่อของเธอเปรียบเทียบการทำงานของกล่องดังกล่าวกับการฉายภาพฮอโลแกรม การเปรียบเทียบระเบียบแบบแผนการปรึกษาเครื่องจักรของคูมิโกะกับพ่อของเธอ อาจทำให้เห็นความแตกต่างของการใช้งานเทคโนโลยีของบุคคลต่างวัยและต่างวัฒนธรรม

ในกรณีพ่อของคูมิโกะ การปฏิบัติต่อเครื่องจักรเต็มไปด้วยความเคารพนบอบ ไม่ว่าจะเป็นการจัดเรียงกล่องไว้บนชั้นภายในห้องที่มีบรรยากาศราวกับเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เรียบสงบ เป็นระเบียบ ติดตั้งรูปภาพของเจ้าของบุคลิกภาพในเครื่องแต่งกายเต็มยศไว้ด้านหลัง การใช้เป็นสถานที่นั่งสมาธิและการคุกเข่าอย่างเรียบร้อยเมื่อสนทนาปรึกษากับเครื่อง แสดงให้เห็นถึงความเชื่อและความเคารพแบบตะวันตก ที่แม้ว่าพ่อของคูมิโกะจะตระหนักว่ากล่องดังกล่าวเป็นเพียงเครื่องจักรมิได้บรรจุวิญญาณของเหล่าอดีตหัวหน้าไว้ แต่เมื่อเครื่องจักรให้คำตอบที่เปรียบเทียบได้กับการให้คำปรึกษาของเหล่าบรรพบุรุษ พ่อของคูมิโกะจึงเลือกวงจรที่แสดงออกถึงความเคารพ ความเคารพของพ่อของคูมิโกะอาจเรียกได้ว่าเป็นความเคารพโดยแท้จริง เนื่องจากการให้ความเคารพต่อบรรพบุรุษที่ยังมีชีวิตอยู่อาจเคลื่อนย้ายไปด้วยความต้องการสร้างความประทับใจและการมีส่วนร่วมได้ ส่วนเสียของผู้ให้ความเคารพ ส่วนเครื่องจักรไม่อาจหยั่งรู้ถึง

คูมิโกะและพ่อของเธอพึ่งพาคำแนะนำจากเทคโนโลยี อาจเป็นไปได้ว่าทั้งสองเลือกใช้เทคโนโลยีเมื่อไม่มีมนุษย์ผู้ใดไว้ใจและพึ่งพาได้ คำแนะนำจากเทคโนโลยีจึงอาจเป็นสิ่งที่ประโยชน์ช่วยเหลือให้มนุษย์ก้าวข้ามอุปสรรค ทว่าการใช้งานควรกระทำด้วยความตระหนักถึงขีดจำกัด เช่นการกระทำของพ่อของคูมิโกะที่ถ้ามองจากภายนอกอาจคิดว่าเขาลุ่มหลงกับการใช้งานเทคโนโลยีหรือแม้กระทั่งไสยศาสตร์ ทั้งที่แท้จริงแล้วเขารับรู้ว่าเป็นคำแนะนำจากการคำนวณของ

คอมพิวเตอร์ มิฉะนั้นเทคโนโลยีจะไม่เพียงแต่ล่วงล้ำเข้ามาในร่างกายและจิตใจ แต่จะเข้ามาควบคุม และชักใยให้ร่างกายมนุษย์ราวกับเป็นหุ่นเชิดของเทคโนโลยี

อย่างไรก็ตามการพิจารณาการใช้งานเทคโนโลยีของมร.ยานากะ ต้องกระทำโดยระมัดระวัง เนื่องจากหากพิจารณาในอีกแง่มุมหนึ่งความเคารพที่มร.ยานากะแสดงออก ก็เป็นการยกย่องการทำงานของเทคโนโลยีราวกับเป็นคำสั่งหรือคำแนะนำจากบรรพบุรุษ ทว่าด้วยบทโมทนา ลีซา โอเวอร์ไคร์ฟ มิได้มีเนื้อหาเกี่ยวกับการทำงานของพ่อของคูมิโกะ โดยละเอียด จึงมีอาจทราบว่ามีใครบ้างที่เชื่อฟังทุกคำแนะนำที่เขาได้รับจากการปรึกษาในห้องหรือไม่ เพราะหากเขาเชื่อฟังโดยมิได้ตั้งคำถาม เขาและคูมิโกะอาจไม่แตกต่างกัน คือยังคงตกอยู่ในวังวนของการรับคำสั่งจากเทคโนโลยี แต่อาจอนุมานจากการรู้ตัวว่าคำตอบที่ได้มาจากการประเมินจากฐานข้อมูลของเหล่าผู้นำคนก่อนหน้าโดยคอมพิวเตอร์ ทำให้มร.ยานากะน่าจะเป็นผู้ใช้คำแนะนำจากเทคโนโลยีโดยมีความซึ้งใจและรู้เท่าทัน

3.4.3 บ็อบบี้และแม่ อាកารจากความขาดแคลนและอุปาทาน

อาการเสพติดเทคโนโลยีอีกรูปแบบหนึ่งสะท้อนออกมาผ่านตัวบ็อบบี้ นิวมาร์ค เขาเกิดมาในสังคมชั้นล่าง มีข้อจำกัดในการจะเข้าถึงเทคโนโลยี ทำให้เขามีความใฝ่ฝันที่จะเป็นคาวบอยและมีประสบการณ์ใช้เมทริกซ์ เขาถูกนายหน้าขายซอฟต์แวร์ใช้เป็นหนูทดลองในการทดสอบโปรแกรมใหม่โดยผิดกฎหมาย เนื่องจากเป็นโปรแกรมที่ยังไม่ได้รับอนุญาตในการนำมาใช้กับมนุษย์ หลังจากได้ลองเป็นครั้งแรก และมีประสบการณ์เฉียดตายเพราะไซเบอร์สเปซเดคที่เขาใช้ถูกคิดไฟนออกไปจากนั้น โปรแกรมที่ทดลองยังทำให้หุดยุคหายใจโดยไม่รู้ตัว ทว่าเขาก็ยังโหยหาที่จะได้เชื่อมต่อกับไซเบอร์สเปซอีก อาการดังกล่าวแสดงให้เห็นเมื่อเขาเห็นเดคของแจมเมอร์ (Jammer) อดีตคาวบอยฝีมือดี

Bobby couldn't keep his eyes off the cyberspace deck that took up a third of the surface of Jammer's antique oak desk. It was matte black, a custom job, no trademarks anywhere. He kept craning forward, while he told Jammer about Two-a-Day and his attempted run, about the girl-feeling thing and his mother getting blown up. It was the hottest-looking deck he'd ever seen, and he remembered Jackie saying that Jammer had been such a shithot cowboy in his day.

(Gibson, 1987: 164-165)

เดคของแจมเมอร์ไม่ได้เป็นเครื่องที่วางขายทั่วไปตามท้องตลาดแต่เป็นเครื่องสั่งทำพิเศษ ความแปลกตาทำให้บ็อบบี้ไม่อาจจะสายตาไปจากเดคของแจมเมอร์ได้ แม้ว่าปากของเขาจะเล่าเรื่องที่เกิด

กับตนเองเมื่อตอนที่เชื่อมต่อกับเมทริกซ์ครั้งแรก แต่จิตใจของเขากลับหมกมุ่นอยู่กับความต้องการที่จะใช้ไซเบอร์สเปซเดคอีกครั้ง ทำให้แจมเมอร์อนุญาตให้เขาได้ใช้เดคนั้นเชื่อมต่อกับเมทริกซ์โดยสังเจ็คกี (Jackie) ตามไปเป็นเพื่อน เพื่อช่วยแก้ไขถ้าเกิดอันตราย

He [Bobby] followed Jammer's instructions, secretly grateful that he could feel Jackie beside him as they plunged down into the workaday depths of cyberspace, the glowing Basketball dwindling above them. The deck was quick, superslick, and it made him feel fast and strong.

(Gibson, 1987: 210)

เมื่อได้เข้าไปในเมทริกซ์บ็อบบี้ทำตามคำสั่งของแจมเมอร์ อากาศของบ็อบบี้แสดงออกเมื่อเขารู้สึกว่าเดคของแจมเมอร์เร็วและเลื่อนไหล ทำให้เขารู้สึกว่าตัวเขารวดเร็วและเข้มแข็งไปด้วย การนิยามตนเองของบ็อบบี้จึงเป็นการนิยามผ่านไซเบอร์สเปซเดคที่เขาใช้ บ็อบบี้ขาดโอกาสใช้เทคโนโลยีที่แพร่หลายทั่วไปในวัยเด็ก เนื่องจากการขาดรายได้และการศึกษา ทำให้ความปรารถนาสูงสุดของบ็อบบี้มิใช่การเป็นเจ้าของบ้านหรือทรัพย์สินมีค่า แต่เป็นความต้องการเข้าไปยังเมทริกซ์ แม้ว่าเขาจะไม่ทราบการทำงานแม้เพียงน้อย ผลข้างเคียงจากเทคโนโลยีอีกรูปแบบแสดงออกผ่านแม่ของบ็อบบี้ใน*เคาท์ ซีโร* เธอมักเกิดอุปาทานว่าร่างกายของคนทำงานผิดปกติ จึงเข้าไปรับการรักษาในสถานพยาบาลเดือน

She [Bobby's mother] was crazy anyway, nothing wrong with the socket she'd had since before he was born, but she'd been whining for years about static and resolution and sensory bleedover, so she'd had finally swung the credit to go to Boston for some cheapass replacement. Kind of place where you don't even get an appointment for an operation. Walk in and they just slap it in your head...

(Gibson, 1987: 33)

อุปาทานของแม่บ็อบบี้คือรู้สึกว่าจะช่องเชื่อมต่อกับตนเองผิดปกติ อากาศสัญญาณสเตติกรบกวนและปัญหาความคมชัด (static and resolution) เป็นคำที่ใช้อธิบายข้อบกพร่องของเครื่องเสียง และจอภาพ ความใกล้ชิดของเทคโนโลยีและมนุษย์ในงานไซเบอร์ฟังก์แสดงให้เห็นผ่านอาการเจ็บป่วย (หรือกังวลว่าป่วย) ที่มีได้มีสาเหตุจากเชื้อโรค แต่เป็นความเสียหายของร่างกายเนื่องจากอุปกรณ์ไซเบอร์เนติกส์ นอกจากนั้นเทคโนโลยีที่ขยายขอบเขตการรักษาได้กว้างมากขึ้น หากแต่แพทย์หรือผู้ทำการรักษาขาดคุณธรรมในการประกอบวิชาชีพการหลอกลวงจึงเกิดขึ้นได้ ความเสื่อมโทรมทางจิตใจในกรณีนี้จึงเกิดจากทั้งฝ่ายผู้ป่วยและผู้รักษา

เทคโนโลยีนอกจากจะสร้างผลกระทบต่อผู้ที่ใช้งานเป็นประจำแล้วยังทำให้เกิดการแสวงหาการเข้าถึงโดยผู้ขาดโอกาสอีกด้วย อาการเสพติดเทคโนโลยีจึงมีสาเหตุที่หลากหลาย เช่น อาการของเคสเกิดขึ้นจากการสูญเสียความสามารถที่เคยทำได้ในอดีตทำให้เขารู้สึกด้อยค่าและไม่อาจดำรงชีวิตในโลกได้ อาการของกুমิโกะเกิดขึ้นเพราะเธอสูญเสียความมั่นใจในตัวเองและจากความโดดเดี่ยวเนื่องจากต้องอยู่ในสถานที่อื่นไม่คุ้นเคย

3.5 เทคโนโลยีกับมนุษย์และสังคม

ในบันทึกคดีแนววิทยาศาสตร์กลุ่มไซเบอร์พังก์ เทคโนโลยีมีบทบาทต่อการออกแบบและก่อสร้างสถาปัตยกรรมรูปแบบใหม่ที่ไม่เคยมีมาก่อน มีความโดดเด่นทั้งด้านขนาดและการจัดการสภาพแวดล้อม ทว่าความพยายามคัดแปลงธรรมชาติให้เป็นไปตามความต้องการเป็นต้นเหตุของผลข้างเคียงอันคาดไม่ถึง เช่น ภูมิอากาศในอาร์โก โลยีของสปอร์วัล แสดงภาพความล้มเหลวในการควบคุมพื้นที่โดยมนุษย์ ส่วนการบุกรุกของเทคโนโลยีในพื้นที่ชนบทมิได้อยู่ในรูปแบบของสิ่งก่อสร้างขนาดใหญ่เช่นในพื้นที่เมือง แต่เป็นการล่องล่ำที่สายตามองไม่เห็น นั่นคือขยะเคมีที่ถูกนำมาทิ้ง สร้างความเสียหายแก่ระบบนิเวศของสัตว์และระบบน้ำใต้ดิน เป็นสาเหตุของความยากลำบากในการใช้ชีวิตของมนุษย์ นิคมอวกาศเป็นตัวอย่างของการใช้งานเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าไปอีกขั้นหนึ่ง นั่นคือไม่เพียงคัดแปลงแต่สร้างพื้นที่ขึ้นใหม่ สำหรับอยู่อาศัยและพักผ่อนในอวกาศเป็นพื้นที่สำหรับกิจกรรมต้องห้ามบางประเภทที่ไม่อาจกระทำได้บนผิวโลกเนื่องจากข้อจำกัดทางกายภาพหรือกฎหมาย

ประชากรมนุษย์บางส่วนในงานไซเบอร์พังก์ถูกกักกันอยู่ในพื้นที่ชายขอบ เช่นกลุ่มคนเร่ร่อนในสปอร์วัลและกลุ่มคนงานไซออนบนฟรีไซด์ ทำให้อาจกล่าวได้ว่าสำหรับกลุ่มคนเหล่านี้เทคโนโลยีมิได้พัฒนาคุณภาพชีวิตของพวกเขาแต่กลับสร้างความยากลำบากในการดำเนินชีวิต ปัจจัยสำคัญที่เพิ่มจำนวนคนว่างงานคือกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ที่อาศัยเครื่องจักรทดแทนแรงงานมนุษย์ เมื่อประชากรส่วนใหญ่ในเมืองอยู่ในสภาพขาดแคลนและเทคโนโลยีสร้างความเสื่อมโทรมให้แก่เมือง โลกในงานกลุ่มไซเบอร์พังก์จึงมีสภาพเป็นดิสโทเปีย ต่างจากโลกในงานยุคคลาสสิกที่แสดงศักยภาพของเทคโนโลยีอันจะนำพามวลมนุษย์ไปสู่ความชีวิตมั่งคั่งและบริบูรณ์

ประชากรมนุษย์อีกส่วนเป็นพนักงานของกลุ่มไซบัทสูที่แม้ว่าจะมีคุณภาพชีวิตดีกว่า แต่มิได้มีความเป็นอิสระในการดำเนินชีวิตเนื่องจากการถูกควบคุมดูแลใกล้ชิดเพื่อรักษาผลประโยชน์ โดยเฉพาะเหล่านักวิจัยที่ข้อมูลในสมองของพวกเขาเปรียบได้กับทรัพย์สินขององค์กรที่พร้อมจะเปลี่ยนเจ้าของหากเกิดการแปรพักตร์ของพนักงานขึ้น วิธีควบคุมลูกจ้างของกลุ่มบริษัทเหล่านี้ใช้การสร้างอาร์โก โลยีเพื่อเป็นอาณาเขตปิดกั้นการใช้ชีวิต หรือเขียนสัญญาระบุส่วนของร่างกายที่

บริษัทเป็นเจ้าของเช่น สัญญาของเจน แฮมิลตัน ส่วนนักวิจัยระดับสูงจะใช้เวลาผ่าตัดสร้างความผิดปกติแก่ร่างกาย หากขาดการติดต่อกับนายจ้างเป็นเวลานานจะส่งผลให้อาการกำเริบส่งผลเสียต่อสุขภาพหรือแม้แต่เสียชีวิต มนุษย์ในส่วนนี้ราวกับถูกลดคุณค่าเป็นเพียงส่วนประกอบที่ทำให้กิจการบริษัทเดินหน้า ไร้เจตจำนงของตนเอง ตัวอย่างที่เด่นชัดคือ คร.มิทเชลล์ เพราะแม้แต่สิ่งประดิษฐ์ที่สร้างชื่อเสียงแก่เขา แท้จริงมิได้เป็นความคิดของเขาเอง แต่บริษัทจำเป็นต้องใช้เขาเป็นหน้าฉากเพื่อการดำเนินการทางธุรกิจ

การคัดแปลงร่างกายมนุษย์ถูกกระทำแพร่หลายขยายขอบเขตความสามารถของร่างกายมนุษย์ เทคโนโลยีทางการแพทย์ที่ก้าวหน้าเอื้ออำนวยให้สร้างอวัยวะมนุษย์ขึ้นใหม่ เปลี่ยนอวัยวะที่เสียหาย หรือเชื่อมต่อกับเครื่องจักรอุปกรณ์ไซเบอร์เนติกส์ จนยากจะกล่าวถึงความเป็นมนุษย์หรือขีดจำกัดของมนุษย์ บางตัวละครในงานไซเบอร์พังก์ราวกับเป็นกึ่งมนุษย์กึ่งเครื่องจักร เช่น ได้เลียบมือทั้งสิบของมอลลีซอนด์คอมมีคสำหรับใช้เป็นอาวุธที่ไม่สามารถมองออกได้หากมิได้นำออกจากที่ซ่อน คงตาถูกผ่าตัดให้เป็นกล้องบันทึกภาพและมองเห็นในที่มืด เทคโนโลยีเหล่านี้บางครั้งถูกนำมาใช้ประกอบอาชญากรรม อาทิวีรเวราผู้มีความสามารถฉายภาพเข้าสู่ประสาทตาของผู้อื่นได้โดยตรง เปิดโอกาสให้สร้างความภาพลวงต่อนุคคลเป้าหมายโดยไม่อาจแยกออก ผลกระทบจากการคัดแปลงร่างกายอาจมิได้จำกัดอยู่เฉพาะบุคคลแต่สร้างความขัดแย้งภายในครอบครัวเช่นกรณีของเทอร์เนอร์

การใช้ชีวิตใกล้ชิดกับอุปกรณ์เทคโนโลยีเป็นเวลานานอาจสร้างความผิดปกติทางจิตใจแก่ผู้ใช้ โดยเฉพาะไซเบอร์สเปซอันพัฒนาจนเป็นพื้นที่ประกอบอาชีพของตัวละครเช่นเคส ผู้ที่เมื่อไม่สามารถทำงานได้อีกรู้สึกราวกับไม่อาจดำรงชีวิตอยู่ได้ในโลกภายนอก อาการดังกล่าวอาจหายไปเมื่อได้สัมผัสกับอีกด้านหนึ่งของการใช้งาน อันทำให้เขาคงเป็นเหยื่อของการต่อสู้ระหว่างปัญญาประดิษฐ์สองคนที่ใช้เขาเป็นเครื่องมือสำหรับเจาะการป้องกันหรือหยุดการพัฒนาของอีกฝ่าย โดยใช้วิธีบีบบังคับหรือหลอกลวงไม่คำนึงถึงผลเสียที่อาจเกิดกับเขา

คูมิโกะคือหญิงสาวที่ต้องพลัดจากบ้านเกิดเมืองนอน โดยมีเพียงอุปกรณ์ไกด์นำทางเป็นเพื่อน พัฒนาการของความสัมพันธ์ระหว่างคูมิโกะและอุปกรณ์นำทางแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงทางความคิดของมนุษย์ต่อเทคโนโลยีเมื่อเผชิญกับปัญหา คูมิโกะเปลี่ยนจากการถูกล่อเมื่อแรกพบ เป็นรับคำแนะนำและปฏิบัติตามคำสั่งของเครื่องจักรเมื่อเธอไม่อาจไว้วางใจมนุษย์คนอื่นได้ นอกจากนั้นขีดความสามารถที่เครื่องจักรแสดงออกในบันทึกคดีแนววิทยาศาสตร์ไซเบอร์พังก์ น่าจะสร้างความตระหนักแก่นมนุษย์เมื่อต้องใช้งานอุปกรณ์เทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นอย่างระมัดระวัง

อาการที่เกิดกับตัวละครในบันเทิงคดีแนววิทยาศาสตร์ของวิลเลียม กิบสัน ทำให้อาจกล่าวได้ว่าเทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญให้เกิดภาวะความเป็นมนุษย์ที่เปลี่ยนแปลงไป ตัวอย่างที่น่าจะเด่นชัดที่สุดคือเหล่าตัวละครที่รูปร่างภายนอกถูกเปลี่ยนแปลงโดยการเชื่อมต่อเข้ากับเครื่องจักร ทำให้ราวกับจักรกลเหล่านั้นเป็นส่วนหนึ่งของมนุษย์ นอกจากนี้การผ่าตัดติดตั้งช่องเชื่อมต่อกับเครื่องจักรและไซเบอร์สเปซเคยเป็นการดัดแปลงร่างกายที่แพร่หลาย ในระดับที่กล่าวได้ว่าประชากรมนุษย์แทบทุกคนใน*ชุดสามเรื่องสปอว์ล*มีช่องเชื่อมต่อดิจิทัลอยู่กับหน้าผากจนเทียบได้กับเป็นอีกหนึ่งอวัยวะของร่างกาย ส่วนผู้มีได้ติดตั้งอาจตกอยู่ในสถานะไม่แตกต่างจากผู้พิการที่ไม่สามารถเชื่อมต่อกับเมทริกซ์และอุปกรณ์ไซเบอร์เนติกส์ได้ สภาพมนุษย์แบบใหม่ที่เกิดจากการดัดแปลงติดตั้งเทคโนโลยีเหล่านี้เป็นการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพ

การเปลี่ยนแปลงอีกรูปแบบหนึ่งเกิดขึ้นกับมนุษย์ทางจิตใจ คืออาการเสพติดเทคโนโลยีที่เกิดขึ้นกับเคสและคูมิโกะ ซึ่งเป็นอาการไม่อาจดำเนินชีวิตได้หากต้องพลัดพรากจากเทคโนโลยี ในที่นี้คือเหล่าประดิษฐกรรมเช่นเมทริกซ์และอุปกรณ์ไกด์นำทาง สาเหตุหนึ่งน่าจะเป็นการที่เทคโนโลยีเหล่านี้ถูกออกแบบให้มีมนุษย์เกิดความคุ้นเคยได้ง่าย อาทิการแสดงผลเมทริกซ์ในรูปแบบของเมืองและการให้ไกด์เดินทางพกพามีวัยใกล้เคียงกับผู้ใช้ ก่อให้เกิดความผูกพันในการใช้งาน อาการเหล่านี้อาจหลีกเลี่ยงได้และเกิดเฉพาะบุคคล ทว่าหากพิจารณาจากขีดความสามารถของเทคโนโลยีและความแพร่หลายในอนาคต อาจไม่เป็นการเกินเลยว่ามนุษย์ส่วนหนึ่งย่อมต้องตกอยู่ในสภาพเดียวกับตัวละครทั้งสอง

มากกว่านั้นภาวะการเปลี่ยนแปลงความเป็นมนุษย์ดังกล่าวอาจแสดงออกนอกเหนือจากร่างกายและจิตใจในระดับปัจเจก หากแต่ภาวะดังกล่าวอาจเกิดขึ้นกับการดำเนินชีวิตในพื้นที่สังคม กล่าวคือเทคโนโลยีเอื้ออำนวยให้พนักงานถูกควบคุมและจับตาจากบริษัทนายจ้างเพื่อให้ทำประโยชน์แก่กิจการสูงสุดผ่านทางหลากหลายช่องทางทั้งทางตรงเช่นสร้างปรากฏการณ์และทางอ้อมคือการซัดเหนี่ยวจิตใจผ่านสมาชิกในครอบครัวเช่นมาสส์ ไบ โอแลปกระทำกับเองจี เป็นตัวอย่างของเทคโนโลยีที่จำกัดและลดทอนอิสรภาพในการดำเนินชีวิตของพนักงาน เทคโนโลยีที่ถูกนำมาใช้ในการผลิตสินค้ายังทำให้เกิดการว่างงานและคนเร่ร่อน ที่ต้องใช้ชีวิตอย่างเป็นส่วนเกินของเมืองและไม่มีคุณภาพชีวิตที่ดี สภาพต้องใช้ชีวิตได้จำกัดเหล่านี้จึงอาจเป็นอีกรูปแบบหนึ่งของภาวะความเป็นมนุษย์ที่เปลี่ยนแปลงไปที่มีใ้ถูกนิยามผ่านการเปลี่ยนแปลงของปัจเจก แต่มีที่มาจากสภาพสังคมและเศรษฐกิจ

เทคโนโลยีล้ำสมัยและอาการที่เกิดกับตัวละครในบันเทิงคดีแนววิทยาศาสตร์ของวิลเลียม กิบสันอาจมิได้เป็นเรื่องไกลตัว เนื่องจากหากพิจารณาจากการใช้งานเทคโนโลยีของมนุษย์ใน

ปัจจุบันรวมถึงระบบเศรษฐกิจทุนนิยม การเปลี่ยนแปลงของมนุษย์อาจเกิดขึ้นเรียบร้อยแล้ว วิลเลียม กิบสันให้สัมภาษณ์กับลาร์รี แมคคาฟเฟอร์หลังจาก*เคาท์ ซีโร*วางจำหน่ายถึงมุมมองของเขาต่อเทคโนโลยีไว้อย่างน่าสนใจ

My [William Gibson's] feelings about technology are totally ambivalent- which seems to me to be the only way to relate to what's happening today. When I write about technology, I write about how it has already affected our lives; I don't extrapolate in the way I was taught an SF writer should. [...] My aim isn't to provide specific predictions or judgments so much as to find a suitable fictional context in which to examine the very mixed blessings of technology.

(McCaffery, แหล่งที่มา http://project.cyberpunk.ru/idb/gibson_interview.html)

อนุมานจากบทสัมภาษณ์ได้ว่ากิบสันเห็นการพัฒนาทางเทคโนโลยีและการใช้งานโดยมนุษย์แล้วจึงสะท้อนผลจากการใช้ไว้ในผลงาน ส่วนการเลือกสังคมอนาคตรวมถึงเทคโนโลยีล้ำสมัยประกอบการดำเนินเรื่อง อาจเป็นความต้องการแสดงผลข้างเคียงและการเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจนในการนำเสนอ นอกจากนั้นกิบสันยังกล่าวว่าการใช้งานเทคโนโลยีทำให้เกิดทั้งผลดีและผลเสียควบคู่กัน ดังนั้นหากนำมาร่วมพิจารณากับอาการที่เกิดกับมนุษย์ในบันเทิงคดีแนววิทยาศาสตร์ของเขา จึงอาจกล่าวได้ว่าความเป็นมนุษย์ที่เปลี่ยนแปลงไปเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้จากการใช้งานเทคโนโลยีที่ในบางกรณีจำเป็นต้องการเอื้ออำนวยความสะดวกและขยายขีดความสามารถแก่มนุษย์ ทว่าการลดผลข้างเคียงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้หากมนุษย์ระมัดระวังและรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงที่ต้องเกิดขึ้นจากการใช้งาน

ใน*ชุดสามเรื่องสปอรวด์* กิบสันยังได้แสดงความเชื่อมั่นในตัวมนุษย์และอาจรวมไปถึงการนำเสนอวิธีการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงร่างกายและสภาพแวดล้อมจากเทคโนโลยี เห็นได้จากท้ายที่สุดทั้งเคสและลูมิโกะหลุดพ้นจากอาการเสพติดได้สำเร็จ นอกไปจากนั้นการเสนอมนุษย์ที่เลือกใช้ชีวิตอิสระไม่ยึดติดกับกลุ่มบริษัทหนึ่งเช่นเทอร์เนอร์ ย่อมทำให้เกิดการเปรียบเทียบกับตัวละครเช่นดร.มิทเชลล์หรือ เจน แฮมิลตัน ที่ต้องตกเป็นเครื่องมือประกอบธุรกิจหรือแม้แต่ทรัพย์สินของกลุ่มบริษัท ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าทางออกในการใช้ชีวิตร่วมกับเทคโนโลยีโดยไม่ตกอยู่เบื้องล่างคือมนุษย์ต้องกล้าตัดสินใจไม่ใช้งานเทคโนโลยีที่ไม่จำเป็น

การเปลี่ยนแปลงร่างกายมนุษย์โดยเชื่อมต่อเข้ากับเครื่องจักรในปัจจุบันอาจยังเห็นได้น้อยกว่าอุปกรณ์เช่นโทรศัพท์มือถือได้เปลี่ยนแปลงร่างกายมนุษย์ในส่วนสมองและกล้ามเนื้อที่ควบคุมการทำงานของนิ้วโป้ง การศึกษาแสดงให้เห็นการพัฒนาของอวัยวะทั้งสองส่วน กล่าวคือสำหรับมนุษย์อายุน้อยกว่า 25 ปี นิ้วโป้งกลับเป็นนิ้วที่แข็งแรงที่สุดแทนที่นิ้วชี้ ทั้งนี้เนื่องจากผลของการใช้

นิ้วโป้งในการกดปุ่มบนโทรศัพท์มือถือเพื่อส่งข้อความ การกระทำได้กล่าวทำให้สมองส่วนที่ควบคุมการทำงานของนิ้วโป้งมีพื้นที่เพิ่มขึ้นตามไปด้วย นอกจากนั้นยังมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมโดยใช้นิ้วโป้งกดกระดิ่งหรือลิฟท์แทนนิ้วชี้อีกด้วย¹⁵ เทคโนโลยีจึงมีบทบาทการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพของมนุษย์ที่ละน้อยและบางครั้งในแง่มุมที่อาจคาดไม่ถึง

¹⁵ อ่านเพิ่มเติมเกี่ยวกับการพัฒนาของนิ้วโป้งได้ใน 'นิ้วโป้งกับสมอง: สองอวัยวะใหม่ของวัยรุ่นยุคมือถือ' ใน *กรุงเทพธุรกิจ* 7 สิงหาคม พ.ศ.2546